

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

δ. Ἔδος Πατησίων ἀριθ. 9.

Διευδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐ-
σείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου,
χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Fortuné du Boisgobey: ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κου ΛΕΚΟΚ, μετάφρασις
Χαρ. Καλαϊσάκη, (συνέχ.) *Οὐέλκη Κόλλις*: Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ,
μετάφρ. Ν. Σπαρδοῦ, (συνέχ.) — Η ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ,
διήγημα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προληρωτίς

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῷ 15.
Ἐν Ῥωσίᾳ βούβλια 6.

FORTUNÉ DU BOISGOBEY

ΤΟ ΓΗΡΑΣ ΤΟΥ Κ^{ΟΥ} ΛΕΚΟΚ

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

[Συνέχεια]

Ὁ κύριος Λεκὸκ ἠκροάσθη, προσπαθῶν
ν' ἀκούσῃ κρότον ἀγγέλλοντα αὐτῷ ὅτι
τὸ ἐρείπιον ἐκεῖνο δὲν ἦτο ἐγκαταλεί-
μενον.

Οὐδὲν κατὰ πρῶτον ἤκουσεν, ἀλλ' ἐπὶ
τέλους κατάρθωσε ν' ἀντιληφθῇ ὑποκώ-
φους καὶ ἐπανειλημμένους ἤχους, οἵτινες
ἐφαίνοντο ἐξερχόμενοι ἐκ τῆς κοίτης τοῦ
ποταμοῦ.

Θὰ ἔλεγέ τις ὅτι κατεδάφιζον διὰ σκα-
πάνης τὸ οἰκοδόμημα.

Λίαν τετραραγμένους ἐκ τῆς παραδόξου
ταύτης συμπτώσεως, ἐπανῆλθεν ἐπὶ τῶν
βημάτων αὐτοῦ, καὶ διέβη τὴν ξυλίνην γέ-
φυραν ὅπως φθάσῃ εἰς τὴν ἀντίπεραν ὀ-
χθην.

Ὅταν ἔφθασεν εἰς τὸ ἄκρον, ἠδυνήθη
νὰ ἴδῃ, ὅτι συνέβαινε εἰς τὸ βάθος τοῦ
ἀγωγοῦ, τοῦ ὑπάρχοντος ἐπὶ τῆς ὄχθης,
ὑπὸ τῶν κατασκευαστῶν τοῦ μύλου.

Εἰς τὸ βάθος αὐτὸ δὲν ὑπῆρχεν ὕδωρ.
Τοῖχος εἰσέτι ἀρκετὰ ἰσχυρὸς ἐσταμάτα
πλαγίως τὰ ὕδατα τῆς Ὑβέτ.

Διαφράγμα δὲ κλειστὸν συνεκράτει αὐ-
τὰ ἐκ τοῦ ἄνω μέρους.

Ἀνθρωπὸς τις ἦτο ἀπασχολημένος ν'
ἀνασκάπτῃ τὸ ὑγρὸν ἔδαφος τῆς τεχνη-
τῆς ἐκείνης τάφρου.

Ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἔστρεφε τὰ νῶτα
πρὸς τὸν κύριον Λεκὸκ, καὶ συνεπῶς δὲν
εἶχε παρατηρήσει αὐτόν.

Ἦτο τόσῳ προσηλωμένος εἰς τὸ ἔργον
του, ὥστε οὐδὲν εἶσπραφῆν.

Ὅθεν ὁ πατὴρ τοῦ Λουδοβίκου ἠδου-
νήθη νὰ τὸν παρατηρήσῃ ἐν ἀνέσει, διέ-
κρινε δὲ ὅτι ἀνώρυτε λάκκον εἰς σχῆμα
μεγάλου τετραγώνου.

Τὸ ἔργον ἦτο ἤδη ἀρκούντως προκεχω-
ρημένον, καθόσον ὁ ἄνθρωπος εἰργάζετο
ἀνεन्दότως.

Πρὸς τίνα σκοπὸν εἶχεν ἐπιχειρήσει τὸ
ἔργον αὐτό;

Τοῦτο ἀκριβῶς ὁ κύριος Λεκὸκ ἐζήτηε,
ἀλλ' εἰς μάτην, νὰ μαντεύσῃ.

Ἐν τούτοις, ἐπειδὴ δὲν ἐπορεύθη ἐκεῖ
ἵνα κατοπτεύσῃ τὰς ἐργασίας τῶν μυλω-
θρῶν τῆς Ὑβέτ, ἀπεφάσισε ταχέως νὰ
ἐγκαταλείψῃ τὴν θέσιν ἐκεῖνην.

Συνέπεσε ὁμως ὥστε, καθ' ἣν στιγμὴν
ἐπανελάμβανε τὴν πορείαν του, τὸ βάρος
τοῦ σωματός του νὰ προξενήσῃ ἰσχυρὸν
τριγμὸν ἐπὶ τῶν ἐφθαρμένων σνιδῶν, ἐφ'
ὧν ἔθετε τὸν πόδα.

Ὁ ἐργάτης ἠνωρθώθη βιαίως, ἔστρεψε
τὴν κεφαλὴν, καὶ εἶδεν ἀγνωστὸν τινα,
ὅστις παρετήρει αὐτόν.

Πάραυτα ἔρριψε τὴν σκαπάνην ἐπὶ τῶν
ὤμων του, ἔτρεξε πρὸς κλίμακα τεθειμέ-
νην ἐπὶ τοῦ διαφράγματος, ἐφ' οὗ ἀνερρί-
χθη ἐν σπουδῇ.

Ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ ἐγένετο ἀφαντος,
καὶ σχεδὸν πάραυτα, ἀνεωχθέντος τοῦ
διαφράγματος διὰ τινος ἀοράτου μηχαν-
ισμού, τὰ ὕδατα ἔρρευσαν καὶ ἐπλήρω-
σαν ταχέως τὴν τάφρον.

— Τί παράδοξος μηχανισμός! εἶπε
καθ' ἑαυτὸν ὁ κύριος Λεκὸκ. Ὁ ἐργάτης
αὐτὸς ἀνοίγει τοὺς φράκτας, ὅχι ὁμως
διὰ ν' ἀλέσῃ, ἀφοῦ δὲν ἔλυσε τοὺς τροχοὺς
τοῦ μύλου. Καὶ ἔπειτα, διατί ἔφυγεν ὁ
αὐτὸς τὸν τρόπον εἰς τοὺς μύλους. Οἰκο-
νομοῦν τὸ νερὸν καὶ δὲν σηκώνουν τοὺς
φράκτας παρὰ μόνον ὅταν εἶνε ἀνάγκη.

Ἄλλ' οἱ μυλωθροὶ τῆς Ὑβέτ ἦσαν ἰδι-
αιτέρου εἶδους καὶ ὀλίγον ἐφρόντιζον διὰ
τὰς λεπτομερείας ταύτας.

Ὁ κύριος Λεκὸκ ἐξεπλάγη ἐκ τῶν τρό-
πων αὐτῶν, καθόσον τὸν εἶχον περὶ τού-
του τοῦ εἰδοποιήσει ὁ τε Φουϊνῆ καὶ ὁ Πιε-
δούσης.

Ἐνεχάραξε μόνον ἐν τῇ μνήμῃ του τὴν
πραξίν, ἣς ἐγένετο μάρτυς, ὅπως εἶχεν
ἤδη ἐγχαράξῃ τὴν συνάντησιν τοῦ ἱερέως
καὶ τοῦ νεανίου, ἐπιφυλαττόμενος νὰ δια-

φωτίσῃ κατόπιν τὰ μικρὰ ταῦτα μυ-
στήρια.

Ἐπὶ τοῦ παρόντος, οὐδὲν ἄλλο ἐσκέ-
πτετο ἢ τὸν αἰνιγματῶδη Ἀγγλον, εἰς
συνάντησιν τοῦ ὁποίου μετέβαινε.

Ὁ Πιεδούσης, ἄλλως τε, εἶχεν ἐπιφορ-
τισθῆ νὰ εἰσδύσῃ εἰς τὸν μύλον καὶ νὰ
σπουδάσῃ τοὺς ἐν αὐτῷ οἰκούντας.

ΜΑ'

Ὁ πατὴρ τοῦ Λουδοβίκου ἔφθασεν ἐπὶ
τῆς χερσονήσου καὶ διηυθύνθη πρὸς τὴν
κατοικίαν τοῦ νησιώτου.

Ἴνα φθάσῃ ὁμως ἐκεῖ, ἐδέησε νὰ δι-
έλθῃ πρὸ τῆς θύρας τῶν μυλωθρῶν, ἣτις
ἦτο ἐντελῶς ἀνοικτή.

Ἡδύνατο νὰ εἰσέλθῃ παρ' αὐτοῖς κατὰ
βούλησιν, ἢ παντελῆς δ' αὐτῇ ἔλλειψις
προφυλάξεων ἀπεδείκνυεν ὅτι οὐδὲν εἶχον
ν' ἀποκρύψωσιν.

Ἐλατὸν βήματα ἐκεῖθεν, παρουσιά-
ζετο ἡ ἐτοιμόροπος οἰκία, ἣτις ἐστέγαζε
πολίτην τινα τῆς Μεγάλῃς Βρεττανίας,
πολίτην ἐκ τῶν ἐκκεντρικωτέρων, ἀφοῦ
ἤσθάνθη τὴν ἀνάγκην νὰ ἐγκαταλείψῃ
τὴν πατρίδα του, εἰς ἣν αἱ παραλογώτεροι
διασκευάσεις εἰσὶν εὐπρόσδεκτοι.

Δὲν εἶχεν ἔτι σημάει ἡ μεσημβρία,
καὶ κατὰ τὸ λέγειν τοῦ κυρ Φουϊνῆ, ὁ
Ἀγγλος δὲν ἦτο εἰσέτι ἐντελῶς μεθυσμέ-
νος.

Ὅθεν ὁ κύριος Λεκὸκ ἠλπίζεν ὅτι θὰ
εὕρισκεν αὐτόν ἐν εὐάρεστῳ διανοητικῇ
καταστάσει.

Μόνον, δὲν ὤφειλε νὰ χάνῃ καιρόν.

Ἐσπευσε καὶ ἠνέφξεν, ὅπως ἠδυνήθη,
δρόμον, διὰ τῶν θαμνῶνων τοῦ ἀνευ πε-
ριφράγματος κήπου, ὅστις προηγέτο τῆς
κατοικίας.

Ἀφοῦ ἀπαξ ἐξῆλθε τοῦ παρθένου τού-
του δάσους, διέβη τὴν πλήρη λειψάνων,
χόρτων καὶ συντριμμάτων φιαλῶν ἀνα-
βάθραν, ὧθησε τὸ σκοληκόβρωτον θυρό-
φυλλον θύρας ἡμισηνεφυμένης, καὶ εὗρέθη
ἐντὸς μεγάλης αἰθούσης, ἣτις θὰ ἐχρησι-
μευέ ποτε ὡς ἱματιοφυλάκιον.

Ἐν τῇ αἰθούσῃ ταύτῃ παρετηρεῖτο ὁ
περμεγέθης δρύϊνος τράπεζα, ἣν μεταχει-

ρίζονται εἰς τὰς ἐπαύλους διὰ τὸ φαγητὸν τῆς ἐσπέρας, αὕτη δὲ ἦτο τὸ μόνον ἐπιπλον τῆς αἰθούσης ἐκείνης. Ζωηρὸν πῦρ ἔκαίεν ἐν τῇ ἐστίᾳ, καίτοι ὁ καύσων ἦτο ὑπερβολικός, καὶ ἄνθρωπος, καθήμενος ὀκλάδην πρὸ τοῦ πυρός, ἐπετήρει μεγάλων χάλκινων λέβητα, ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἔβραζεν ἀτμῶδες μίγμα.

Ὁ κύριος Λεκὸκ, μὴ γνωρίζων καλῶς τίς ἦτο ὁ ἄνθρωπος οὗτος, ἔβηξεν ἀσθενῶς ὅπως ἀναγγείλῃ ἑαυτὸν.

Ὁ ἄνθρωπος ἐστράφη καὶ ἐφάνη τότε τὸ πρόσωπον ὅπερ ἐκάλυπτε μέχρι τῶν ὀφθαλμῶν πυκνὴ γενειάς.

— Κάλλιστα! ἐσκέφθη ὁ πατὴρ τοῦ Λουδοβίκου, εἶνε ὁ ὑπηρέτης. Ὁ Φουϊνὴ εἶχε δίκαιον. Ὁμοιάζει μὲ οὐραγοτάχων.

— Τί γυρεύετε; ἀνεφώνησεν ὁ παράδοξος οὗτος ἄνθρωπος, διὰ προφορᾶς ὅπως βρετανικῆς.

— Ζητῶ τὸν κύριον Ἄτκενς.

— Τὸν Γεώργιον;

— Μάλιστα, τὸν Γεώργιον Ἄτκενς.

— Κοιμᾶται.

— Ὅθι περιμένω νὰ ἐξυπνήσῃ.

— Ὅταν ἐξυπνήσῃ θὰ πάρῃ τὸ ποτόν του.

— Λοιπὸν! θὰ τὸν ἴδω ἀφοῦ πάρῃ τὸ ποτόν του.

— Ὅχι, διότι ἀφοῦ τὸ πάρῃ θὰ εἶνε μεθυσμένος.

Πᾶς ἄλλος ἐκτὸς τοῦ κυρίου Λεκὸκ θ' ἀπεθαρρύνετο. Αὐτὸς ὅμως ἀπήντησεν ἀφόβως:

— Τόσφ τὸ καλλίτερον!

— Πῶς τόσφ τὸ καλλίτερον;

— Βέβαια, θὰ εἶνε ἡ καλλιτέρα στιγμή διὰ νὰ τοῦ ὀμιλήσω.

— Τί τὸν θέλετε;

— Ἔρχομαι νὰ τοῦ πωλήσω κρασί.

— Δὲν πίνει κρασί. Δὲν πίνει παρὰ οἰνόπνευμα καὶ τζίν.

— Τὸ κρασί μου εἶνε δυνατώτερον ἀπὸ τὸ πλεόν δυνατὸν οἰνόπνευμα. Θὰ θέλῃ νὰ πῆ ἄμα τὸ δοκιμάσῃ, καὶ μάλιστα δὲν θὰ θελήσῃ ποτὲ νὰ πῆ ἄλλο τίποτε.

Ὁ λυκάνθρωπος ἐσκέφθη πρὸς στιγμὴν καὶ ἀπήντησε:

— Τὸ πωλεῖτε μὲ πίστωσιν, τὸ κρασί σας;

— Ὁ κύριός σας θὰ ἔχῃ καιρὸν τρία χρόνια διὰ νὰ τὸ πληρώσῃ.

— Καὶ πότε θὰ παραδώσετε τὰ βαρέλια; Δὲν ἀγοράζει παρὰ μὲ βαρέλια.

— Ἐντὸς ὀκτῶ τὸ πολὺ ἡμερῶν θὰ λάβῃ δέκα ἂν θέλῃ.

— Καὶ ἔνα δι' ἐμέ, ἂν δέχεσαι.

— Δύο παραπάνω δι' ἐσᾶς.

— Τότε ἀναβήτε. Ὁ Γεώργιος τώρα ἐσηκώθη καὶ ἔχει ἀκόμη ἦσυχον τὸ κεφάλι. Εἶνε καταλλήλως ἡ ὥρα.

— Δὲν μὲ συνοδεύετε;

— Ὅχι. Βράζω τὸ ποτόν. Δὲν ἔμπορῶ ν' ἀφήσω τὸ καζάνι.

— Εἰπετέ μου τουλάχιστον ποῦ θὰ εὔρω τὸν κύριον Ἄτκενς.

— Εἰς τὸ δωμάτιον δεξιᾶ, ἐπάνω στὴν σκάλαν. Ἐμβάτε χωρὶς νὰ κτυπήσετε.

Δὲν ὑπάρχει κλειδωνιὰ εἰς τὴν πόρταν.

Ὁ κύριος Λεκὸκ ἔσπευσε ν' ἀνέλθῃ, καθότι οὐδεμίαν ἐπιθυμίαν εἶχε νὰ περιμένῃ μέχρις οὗ ὁ κύριος ροφήσῃ τὸ περιεχόμενον τοῦ ὑπερμεγέθους σκεύους, ὅπερ ἔβραζεν ἐμπειπιστευμένον εἰς τὴν φροντίδα τοῦ δασυπώγωνος ἐκείνου ὑπηρέτου.

Ἀνῆλθε τὴν κλίμακα, ἥτις εὐρίσκετο εἰς τὸ βάθος τῆς αἰθούσης, καθόσον τὰ ἐσωτερικὰ διαφράγματα εἶχον πρὸ πολλοῦ ἐξαφανισθῆ ἐκ τῆς παραδόξου ταύτης ἐξοχικῆς οἰκίας.

Ἡ ἄνοδος δὲν ἦτο πολὺ ἄνετος.

Αἱ τεθραυσμένοι βαθμίδες οὐδεμίαν ὀριζόντιον ἐπιφάνειαν παρουσίαζον. Ἄλλαι μὲν ἐσχημάτιζον λοφίσκους, ἄλλαι δὲ φραγγας, ἄλλαι ἔκλινον πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ ἄλλαι πρὸς τ' ἀριστερά.

Ἐπρεπε νὰ ἔχῃ τις πόδα ναύτου, ἵνα μὴ προσκόψῃ κ' ὀλισθήσῃ θέτων αὐτὸν ἐπὶ τῶν βαθμίδων.

Ἐτερον πρόσκομμα παρουσιαζέτο.

Ἐκκολληθεὶς ἐκ τῆς πολυκαιρίας ὁ τοῦς τοίχους διακοσμῶν χάρτης ἐκρέματο εἰς ὑπερμεγέθη ράκη ἐπὶ τῶν βαθμίδων, εἰς τρόπον ὅστε, ἵνα διέλθῃ τις, ἦτο ἠναγκασμένος ν' ἀπομακρύνῃ τὰ τυχαῖα ταῦτα ἀλεξήνημα.

Ὁ κύριος Λεκὸκ ὑπερενίκησεν ὄλας τὰς δυσκολίας ταύτας καὶ ἔφθασεν εἰς τὸν πρῶτον ὄροφον, ἄνευ δυστυχήματος.

Ἡ πρὸς τὰ δεξιὰ θύρα εὐρίσκετο ἀπέναντί του, καὶ ὄθησεν αὐτήν.

Εἶδε καθήμενον πρὸ μικρᾶς τραπέζης, ἐν τῷ μέσῳ δωματίου, οὐτινος ἡ ὀροφή ἦτο σχεδὸν ἡρειπωμένη, ἄνθρωπον καταπληκτικῆς εὐσαρκίας.

Ἦτο σχεδὸν χονδρὸς ὡς βαρέλιον καὶ ἀναλόγως ὑψηλός.

Τὸ πελιδνὸν καὶ ἐξωδηκὸς πρόσωπον αὐτοῦ ὀμοιάζε πρὸς ὑπερμεγέθη σφαῖραν λίπους. Ἡ κόμη του, χρώματος στυπείου, ἔπιπτεν εἰς μακρῆς πλοκάμους, οἵτινες ἐκάλυπτον σχεδὸν τοὺς ὀφθαλμούς του, τοὺς ἀποκτηνωθέντας καὶ ἀλαμπεῖς ὡς ἐψημένου ἰχθύος. Τὸ κάτω χεῖλός του ἔπιπτε χαῦνον ἐπὶ τοῦ προέχοντος πώγωνός του, καὶ ἄφινε νὰ φαίνεται διπλὴ σειρά λευκῶν καὶ ἀκιδωτῶν ὀδόντων.

Ὁ ἵπποπόταμος οὗτος, φέρων ἀθλίαν ἐξ ὑφάσματος λινοῦ περισκελίδα καὶ ὑποκάμισον ἐξ ἐρυθροῦ μαλλίου, ἐταλαντεύετο ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου του, ὡς ἄθλημα σινικόν, ὅπερ θέτουσιν εἰς κίνησιν, καὶ ἐκράτει ἐν τῇ χειρὶ ποτήριον πλήρες, ὅπερ ἠτοιαζέτο νὰ φέρῃ εἰς τὸ στόμα του, ὅτε ὁ γέρον Λεκὸκ ἐφάνη ἐπὶ τῆς φλιας.

Ἄμα παρετήρησεν αὐτόν, ἐξέβαλλε τρομεροῦς μνηυθμούς, οἵτινες μετετρέπησαν πάραυτα εἰς ὕβρεις ἀγγλικᾶς.

— Νὰ σοῦ βγάλῃ ὁ Θεὸς τὰ μάτια, πήγαινε στὸ ἀνάθεμα, κατεργάρη.

Τοιοῦτοι ἦσαν οἱ φιλοφρονητικοὶ λόγοι, δι' ὧν ὑπεδέχθη τὸν ἐπισκέπτην.

Ὁ κύριος Λεκὸκ ἠννόησε κάλλιστα τὴν σημασίαν τῶν ἀγγλικῶν ὕβρων, προσποιήθη ὅμως ὅτι οὐδὲν ἤκουσε, καὶ ἀπήγγειλε γαλλιστὶ τὸ λογιδριον, ὅπερ εἶχε προετοιμάσει.

— Κύριε, ἤρχισε νὰ λέγῃ, θέλετε ἀληθῶς Πόρτο κατασκευασμένον διὰ τὴν Ἀγγλίαν; Εἴκοσι σελλίνα καὶ ἕξ πένες τὸ γαλόσι, πληρωτέα μετὰ τρία ἔτη.

Εἰς τὴν τελευταίαν ταύτην φράσιν, ὁ κολοσσὸς ἔθεσε τὸ ποτήριόν του ἐπὶ τῆς τραπέζης, καὶ παρετήρησε μὲ ὕφος ὀργίλον τὸν ἄνθρωπον, ὅστις ἀπηύθυνεν αὐτῷ τόσφ συμφέρουσαν πρότασιν.

— Ποιὸς εἶσαι σύ; ἐγρύλλισε συστρέφων ὀφθαλμούς ἐκπλήκτους. Ἐνας κατεργάρης ὑπάλληλος ἄν καὶ τοὺς ἄλλους. Ταξιδεύεις διὰ λογαριασμὸν κανενὸς ἐμπόρου, ὁ ὁποῖος θέλει νὰ μὲ βάλῃ 'στὸ χέρι. Εἶσαι ὅμως πολὺ ἀνόητος, διότι δὲν μὲ βάζει ἐμένα κανεὶς 'στὸ χέρι, ἐγὼ βάζω τοὺς ἄλλους.

— Ἀγαπάτε νὰ ἀστειεύεσθε, κύριε Ἄτκενς, ἀπήντησε, χωρὶς νὰ παραχθῆ ὁ πατὴρ τοῦ Λουδοβίκου. Ἄς γελάσωμεν λοιπὸν, αὐτὸ μοῦ ἀρέσει.

— Ἐγὼ δὲν γελῶ. Σοῦ λέγω, ὅτι μοῦ προσφέρετε μὲ πίστωσιν διὰ νὰ μὲ δελεάσῃς, καὶ ὅτι λογαριάζεις νὰ μὲ καταδιώξῃς ἔπειτα διὰ νὰ μὲ ὑποχρεώσῃς νὰ πληρώσω.

— Νὰ σᾶς καταδιώξω, ἐγὼ! πρέπει λοιπὸν νὰ εἶμαι τρελλός. Καταδιώκουν εὐγενῆ καὶ τόσφ πλούσιον, ὅπως εἴθε σεῖς;

— Ποῦ ἔμαθες ὅτι εἶμαι πλούσιος; Ὁ σύντροφός σου θὰ σοῦ τὸ εἶπεν, αὐτὸς ποῦ ἦλθε χθὲς νὰ μοῦ πωλήσῃ πλακούντας μουχλιασμένους. Λοιπὸν! εἰδοποίησέ τον ἀπὸ μέρους μου ὅτι δὲν θὰ τοῦ πληρώσω ποτὲ τὸ ἐμπόρεμά του.

— Ἐχετε δίκαιον νὰ μὴ τὸ πληρώσετε, ἀφοῦ δὲν ἀξίζει τίποτε. Τὸ Πόρτο μου ὅμως εἶνε ἐξαιρετικόν, καὶ ἀφοῦ πίετε ἀπ' αὐτό, εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ μοῦ τὸ πληρώσετε. Ἀληθὲς Πόρτο τοῦ οἴκου Ραφσὸν Γένκενς καὶ Σα'. Πόσα βαρέλια θέλετε; Ἀπόψε γράφω εἰς Λιβερπούλ.

— Εἰς Λιβερπούλ! εἶσαι λοιπὸν Ἀγγλος; Φύγε ἀπ' ἐδῶ, σκύλε. Ἀποστρέφομαι τοὺς Ἀγγλους, καὶ ἐπεθυμοῦσα νὰ ἔκαίον τὸ Λιβερπούλ. Ἐκεῖ ἐσφύριζαν περισσότερο τὴν μητέρα μου.

MB'

Ἐκ τῆς σφοδρᾶς ταύτης ἐπιπλήξεως ὁ κύριος Λεκὸκ ἐκράτησε μόνον τὴν τελευταίαν φράσιν.

Παντελῶς ἠδιαφόρησεν ὅτι εἰς μέθυσος ἀπεκάλεσεν αὐτὸν σκύλον, ἀντὶ δὲ νὰ ἐξέλθῃ, ὅπως, ἥμιστα ἀβροφρόνως προσεκάλεσεν αὐτόν ὁ Γεώργιος Ἄτκενς, ἐκαθέσθη μετ' οἰκειότητος.

Ἐσκέφθη ὅμως πάραυτα νὰ κατορθώσῃ, ὅπως τὸ παραδόξον τοῦτο πρόσωπον ἐξηγήσῃ τὴν φράσιν, ἣν πρὸ μικροῦ εἶπε.

— Σᾶς ἀρέσει νὰ λέγετε ὅτι ἐσφύριζαν τὴν κυρίαν μητέρα σας εἰς Λιβερπούλ, ἐπανάλαβε μετὰ τῆς μεγαλειτέρας ψυχραιμίας. Διὰ νὰ εἶνε αὐτὸ ἀληθές, πρέπει ἡ κυρία μητέρα σας νὰ ἐχρημάτισεν ἠθοποιός. Ἡ ἀστειότης εἶνε περίεργος, κύριε Ἄτκενς, δὲν θὰ μὲ κάμετε ὅμως

ποτέ νὰ πιστεύσω ὅτι δὲν εἴσθε εὐγενής.

— Σιώπα! ἔκραξεν ὁ μέθυσοσ, κτυπῶν διὰ τοῦ γρόνθου ἐπὶ τῆς τραπέζης. Δὲν ἔκκμα λόγον διὰ σφύρισμα... μῆτε διὰ τὴν μητέρα μου... καὶ σοῦ ἀπαγορεύω νὰ ὀμιλῆς.

Καὶ ἀρπάσας ἐρρόφησε διὰ μιᾶς τὸ ποτήριόν του, πλήρες τζίν.

— Ὡ! προτιμῶ καλλίτερα νὰ ὀμιλῶ διὰ τὰς ὑποθέσεις μου, ἀνέκραξεν ὁ ψευδῆς ἀντιπρόσωπος. Ἐλέγομεν λοιπὸν ὅτι ἀποστρέφεσθε τοὺς Ἄγγλους. Αὐτὸ εἶνε θαυμάσιον, διότι ἐγὼ εἶμαι Γάλλος.

— Τότε, διατί εἴσαι εἰς τὴν ὑπηρεσίαν αὐτῶν τῶν κατεργαρέων τοῦ Λιβερπούλ;

— Διότι μὲ πληρῶνουν καλὰ, καὶ διότι πωλοῦν Πόρτο πρώτης ποιότητος. Ἐγὼ, ἀγαπῶ νὰ εὐχαριστῶ τοὺς πελάτας μου, ἀλλὰ αὐτὸ δὲν εἶνε λόγος νὰ μὴ πιστεύσῃ κανεὶς ὅτι εἶδα τὸ φῶς τῆς ἡμέρας εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Σηκουάνα.

— Πῶς ὀνομάζεσαι; ἠρώτησεν ἀποτόμως ὁ Γεώργιος Ἄτκενς.

— Ἀριστείδης Σαλουμή. Εἶνε ὄνομα ἀρκετὰ γαλλικόν, πιστεύω. Ποτὲ τέκνον τῆς Ἀλβιωνῆς δὲν ὀνομάσθη Ἀριστείδης Σαλουμή.

— Τότε δὲν εἴσαι σὺ ὁ Ταμβουρνᾶκ.

— Ὅχι. Ὁ Ταμβουρνᾶκ εἶνε αὐτὸς ὁ ὁποῖος ἐμπορεύεται τοὺς πλακούντας.

— Ἐνας ἄθλιος. Δὲν πίνει ποτὲ τζίν. Σὺ πίνεις;

— Ναί, ἀλλὰ προτιμῶ τὸ γρόγ.

— Μὴ λέγῃς λοιπὸν ἀνοησίαις. Δὲν ἤξεύρεις μῆτε κἂν τί εἶνε αὐτό. Στοιχηματίζω ὅτι νομίζεις πῶς δὲν βάζουν ἄλλο, ἀπὸ νερὸν καὶ ζάχαριν.

— Ἀστειεύεσθε! Γρόγ μὲ τὸ νερὸν εἶνε καλὸν διὰ μόνον τὰ κορίτσια. Ρῶμι καθαρὸν μὲ ὀλίγον λεμόνι, αὐτὸ λέγεται γρόγ.

— Τρεῖς λίτραι ρῶμι, τρεῖς λίτραι τζίν, τρεῖς πρέζες πιπέρι, καὶ ἓνα μοσχοκάρυδον, ὅλα μαζὺ βρασμένα.

— Τὸ γνωρίζω. Ὁ ὑπνρέτης σας μοῦ τὸ ἔδειξε πρὸ ὀλίγου.

— Θέλεις νὰ δοκιμάσῃς;

— Βεβαίωτατα. Ἀκριβῶς, τὸν ἀκούω ποῦ ἀναβαίνει.

Πράγματι, ἡ θύρα ἠνεώχθη καὶ εἰσέρχεται ὁ ὑπνρέτης, κομίζων ὑπερμέγεθες ἀγγεῖον πλήρες τῆς καταχθονίου σκευασίας, ἣν ὁ κύριός του εἶχε περιγράψει.

— Παιδί μου, εἶπεν αὐτῷ ὁ αὐτοκαλούμενος Ἀριστείδης Σαλουμή, ἡ ὑπόθεσις συνεφωνήθη. Ὁ κύριος Ἄτκενς μοῦ παρήγγειλε δέκα βαρέλια ἀπὸ τὸ καλλίτερόν μου Πόρτο. Δὲν γυρίζω ὀπίσω τὸν λόγον μου. Ὅθ ἔχῃς δύο ἰδικά σου.

— Ὅθ τὰ προῦμεν, ἀπήντησε λακωνικῶς ὁ δασύθριξ ὑπνρέτης.

— Εἴσαι πολὺ γενναίωδωρος, Σαλουμή, εἶπεν ὁ Ἄτκενς μετὰ δυσπιστίας. Ποῖος σ' ἔστειλεν ἐδῶ; Μήπως σ' ἔστειλεν αὐτὸ τὸ κάθαρχα ὁ Χάρρου;

— Χάρρου; Δὲ τὸν γνωρίζω, ἀπήντησεν ὁ κύριος Λεκὸκ. Τί πράγμα εἶνε αὐτὸς ὁ Χάρρου;

— Ἐνα κάθαρχα, σοῦ τὸ εἶπα, ἀλλ' αὐτὸ δὲν σ' ἐνδιαφέρει.

— Ὡ! καθόλου. Ἦλλον νὰ σὰς εὐρῶ, διότι μοῦ εἶπαν διὰ σὰς εἰς τὸ Σαβινύ.

— Ἐκαμες πολὺ καλὰ. Μοῦ ἀρέσεις. Πότε θὰ λάβω τὰ δέκα βαρέλια;

— Μετὰ δέκα ἡμέρας, καὶ θὰ σὰς τραβήξω μίαν συναλλαγματικὴν, πληρωτέαν μετὰ τρία ἔτη. Μόνον, πρέπει νὰ τὴν ἀποδεχθῆτε.

— Ὅχι, θὰ τὴν ἀποδεχθῆ ὁ Χάρρου. Τραβήξε ἐπὶ τοῦ Χάρρου, παιδί μου, τραβήξε, καὶ ἂν ἠμπορέσῃς νὰ τὸν φανεύσῃς θ' ἀπαλλάξῃς τὸν κόσμον ἀπὸ ἓνα βρωμερὸν ζῶον.

— Δὲν γνωρίζω καθόλου τὸν Χάρρου, ἀπήντησεν ἀταράχως ὁ ψευδῆς ἀντιπρόσωπος.

— Αὐτὸ εἶνε σωστόν, ἐγρύλλισεν ὁ μέθυσοσ. Λοιπὸν! τραβήξε ἐπάνω μου. Ὑστερον ἀπὸ τρία ἔτη θὰ εἶμαι πλούσιος... καὶ μάλιστα προτιότερα ἀπὸ τρία ἔτη. Ὁ Χάρρου μὲ βεβαιώνει ὅτι μετὰ δέκα πέντε ἡμέρας θὰ ἔχω ἑκατομμύρια.

Ὁ κύριος Λεκὸκ ἤσθάνθη τὴν καρδίαν του συντριβομένην.

Ἡ χαρὰ παράγει τὰ αὐτὰ μὲ τὴν λύπην ἀποτελέσματα.

Νὰ ζητήσῃ τυχαίως καὶ νὰ προσβάλλῃ τόσο ἀκριβῶς!

Νὰ κρούσῃ κατὰ τύχην εἰς τὴν θύραν ἐνὸς ἀγνωστού, καὶ ν' ἀκούσῃ τὸν ἄγνωστον τοῦτον προφέροντα φράσεις, σχέσιον ἐχούσας πρὸς τὴν ὑπόθεσιν τοῦ Λουδοβίκου, ταῦτα πάντα ἦσαν ἱκανὰ νὰ συγκινήσωσι τὴν καρδίαν τοῦ πατρὸς τοῦ Λουδοβίκου.

Ὁ Γεώργιος Ἄτκενς πρὸ μικροῦ εἶπεν ὅτι ἐμελλε νὰ καταστῆ πλουσιώτατος, χάρις εἰς κάποιον Χάρρου, προηγουμένως δὲ εἶχεν εἰπεῖ ὅτι ἐσύριζαν τὴν μητέρα αὐτοῦ εἰς Λιβερπούλ.

Οἱ λόγοι οὗτοι εἶχον ἔννοιαν διὰ τὸν γηραιὸν ἀστυνομικὸν ἀνιχνευτὴν, ὅστις ἐγίνωσκεν ὅτι Χάρρου, ἀγγλιστὶ σημαίνει Ἐρρῆκος, ὅτι τὸν Τολβιάκ ἀπεκάλουν μὲ τὸ βαπτιστικὸν ὄνομά του Ἐρρῆκον, καὶ ὅτι ἡ Ἐλένη Φασίτ, ἡ μικροτέρα ἀδελφὴ τοῦ λοχαγοῦ Ὁ - Σολιδᾶν, εἶχεν ὑπνδρευθῆ εἰς Ἀγγλίαν πλάνητά τινα ἠθοποιόν.

Ἡ ἀνεψιὰ αὐτῆς Σοφία Νέσλεϋ, ἠδύνατο νὰ πράξῃ τὸ ἴδιον.

Ἀληθῶς εἶπεῖν, αἱ πιθανότητες, ἄς κατέστρωνεν ἐν τῷ πνεύματί του, ἦσαν ἀόριστοι, καὶ οὐδὲν ἀπεδείκνυν ὅτι ἐμάντευεν ἀκριβῶς. Ἐπειδὴ ὅμως ἡ συνεδρίασις, οὕτως εἶπεῖν, ἐξηκολούθει, ἐσκέπτετο νὰ ἐξετάσῃ, πρὶν ἐγκαταλείψῃ τὸν Ἄτκενς, ἂν αἱ εἰκασίαι αὐτοῦ ἦσαν ὀρθαί.

Ὁ πυρρόθριξ ὑπνρέτης κατέθεσεν ἐπὶ τῆς τραπέζης τὸ ἀχνίζον ποτόν, καὶ ἐπορεύθη νὰ ζητήσῃ ἐντὸς σεσαθρωμένου ὀκρίβαντος μέγα ποτήριον, ὅπερ ἔθεσε πρὸ τοῦ κυρίου Ἀριστείδου Σαλουμή.

Ἐξημερωθεὶς ἐκ τῶν πριγκιπικῶν τρόπων τοῦ ἀντιπροσώπου τούτου, ὅστις ἔδιδε δύο βαρέλια ὡς δῶρον, ὁ ἄγνωστος

ἐπεθύμει νὰ ἐκδηλώσῃ αὐτῷ τὴν εὐγνωμοσύνην του.

Ἄφου ἔπραξε τοῦτο ἀπῆλθε, χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν.

— Ἐξεύρεις νὰ πίνῃς; ἠρώτησεν ὁ μέθυσοσ, παρατηρῶν τὸν γέροντα Λεκὸκ.

— Ὅσον καὶ σεῖς, ἀπήντησεν οὗτος χωρὶς νὰ συνοφρωθῆ.

— Ὅθ τὸ ἰδοῦμε. Φέρε τὸ ποτήρι σου. Πρέπει νὰ ἀδειάσωμε οἱ δύο μας αὐτὴν τὴν γαβάθα. Ἐὰν σταματήσῃς, δὲν δέχομαι τὸ Πόρτο, καὶ σὲ πετῶ ἔξω ἀπὸ τὴν πόρταν.

— Ὅθ σταματήσω ὅταν ἡ γαβάθα ἀδειάσῃ.

— Ὅχι, διότι θὰ ζητήσω καὶ δευτέραν, καὶ ἀφου τελειώσωμεν καὶ αὐτὴν, τότε μόνον σοῦ ἐπιτρέπω νὰ πλαγιάσῃς κάτω ἀπὸ τὸ τραπέζι, ἢ ἐπάνω, ὅπου τέλος πάντων εὐχαριστεῖσαι καλλίτερα.

— Δὲν πλαγιάζω ποτὲ παρὰ εἰς τὸ κρεβάτι μου. Εἰς ὑγείαν τῶν ἑκατομμυρίων σας!

— Τῶν ἑκατομμυρίων μου! τῶν ἑκατομμυρίων μου! ἐπανέλαβεν ὁ Ἄγγλος, ἀφου ἀπερρόφησε γενναίαν δόσιν τοῦ ἐτοιμασθέντος ποτοῦ. Δὲν θὰ τὰ ἔχω τὰ ἑκατομμύριά μου!... δὲν θὰ τὰ ἔχω ἴσως ποτέ.

— Ἐὰν εἶνε δίκαιον νὰ κληρονομήσετε, θὰ κληρονομήσετε.

— Νὰ κληρονομήσω! ποῖος σοῦ εἶπεν ὅτι πρόκειται περὶ κληρονομίας;

— Σεῖς, ἀπεκρίθη μετὰ σπανίας παρησιαίας ὁ κύριος Λεκὸκ.

— Ψεύδουσαι. Δὲν περιμένω κληρονομίαν, καὶ ἂν ἐπερίμενα καμμίαν, δὲν θὰ ἔκαμνα λόγον, διότι μοῦ εἶνε ἀπηγορευμένον.

Ὁ Λεκὸκ ἔδηξε τὰ χεῖλη του.

Παρητήρησεν ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ σπεύδῃ.

Ὁ Ἄτκενς εἶχεν ἀφθόνως πῖει, ἀλλ' ἐν τούτοις δὲν εἶχεν εἰσέτι φθάσει εἰς τὸ σημεῖον ἐκεῖνο τῆς μέθης, καθ' ὃ αἱ ἐξομολογήσεις διαφεύγουν, ὅπως τὸ ὕδωρ διὰ τῶν ραγᾶδων διερραγῶτος ἀγγείου.

Ἡ εὐτυχῆς ὅμως αὕτη στιγμή δὲν θὰ ἐβράδυνε πολὺ νὰ ἐπέλθῃ, διότι αὐτὸς ἦν τλει ἐκ τοῦ πλήρους γρόγ δοχείου δι' ὑπερμεγέθους κοχλιαρίου, καὶ οὐδέποτε ἀφινε τὸ κύπελόν του κενόν.

Ἐξακολουθῶν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον διέτρεχε τὸν κίνδυνον νὰ πέσῃ ἡμιθανῆς ἐκ τῆς μέθης πρὶν δυνηθῆ νὰ ὀμιλήσῃ.

Ὅθεν ὁ πατὴρ τοῦ Λουδοβίκου εἶχε τριπλὴν φροντίδα.

Νὰ ὠθήσῃ δηλαδὴ τὸν Ἄγγλον εἰς βακχικὰς ἐκμυστηρεύσεις, νὰ σταματήσῃ αὐτὸν εἰς ὀρισμένην κατάστασιν, καθ' ἣν οὔτε πολλὴν ψυχραιμίαν θὰ εἶχεν, ὅπως συγκρατήσῃ τὰς διαχύσεις του, οὔτε περισσότερον τοῦ δέοντος θὰ εἶχε πῖν, ὅπως ἀπολέσῃ τὴν χρῆσιν τοῦ λόγου, καὶ τέλος νὰ ὑπεξαίρεσῃ, χωρὶς νὰ πῖν, τὸ ποτόν, ὅπερ ὁ σύντροφος αὐτοῦ τῷ προσέφερον.

Ἡ τελευταία αὕτη ταχυδακτυλογικὴ πράξις ἦτο δύσκολος νὰ ἐκτελεσθῆ, καθόσον ὁ Ἄτκενς ἐπετῆρει αὐτόν.

— Τότε ἄς ὁμιλήσωμεν δι' ἄλλο πράγμα, εἶπεν ὁ κύριος Λεκὸκ, διότι πρέπει νὰ ἐπιστρέψω ἔνωρίς εἰς Σαβινύ, διὰ νὰ προφθάσω τὴν ἀμαξοστοιχίαν τῶν Παρισίων. Πηγαίνετε συχνὰ εἰς τοὺς Παρισίους, κύριε Ἄτκενς ;

— Ποτέ, ἀνέκραξεν ὁ μέθυσος, ὁ Χάρρου δὲν τὸ θέλει.

— Κρίμα. Θὰ ἐδειπνούσαμεν μαζὺ εἰς ἓνα ἐστιατόριον, τὸ ὁποῖον γνωρίζω, καὶ ἔπειτα θὰ ἐπηγαίνομεν εἰς τὸ θέατρον.

— Εἰς τὸ θέατρον ! ἀνέκραξεν ὁ μέθυσος. Τολμᾶς νὰ μοῦ ὁμιλήσης διὰ τὸ θέατρον ! Δὲν ἤξεύρεις λοιπὸν ὅτι εἶμαι ἀπὸ τὸ θέατρον... ὅτι ἐχρημάτισα ἠθοποιός... ὁ καλλίτερος ἠθοποιός τῆς Ἀγγλίας... καὶ ὅτι περιφρονῶ τοὺς οὐτιδανούς Γάλλους ὑποκριτὰς σου.

— Ἀληθινά ! ἐχρημάτισατε καλλιτέχνης ;

— Ναί, σκουλίκι τῆς γῆς, ναί, ἐχρημάτισα καλλιτέχνης... Παρέστησα εἰς ὅλα τὰ θέατρα τῶν τριῶν βασιλείων... καὶ ἂν μ' ἔβλεπες νὰ παίζω τὸ πρόσωπον τοῦ Φαλστάφ, τότε θὰ ἐγνωρίζεις τί θὰ πῆ μέγας ἠθοποιός.

— ὦ ! πολὺ καλὰ βλέπω ὅτι εἴσθε κατεσκευασμένος ἐπίτηδες διὰ τὸν Φαλστάφ.

— Διότι εἶμαι χονδρός, δὲν εἶν' ἔτσι, κουφόμουλα ! Μάθε λοιπὸν, ὅτι παρέστησα ἐπίσης τὸν Ἄμλετ, τὸν Μάκβεθ, τὸν Ρωμαῖον... Ἐγὼ εἶμαι γεννημένος εἰς τὸ θέατρον, μ' ἀκούς ; καὶ ἀπὸ γονεῖς, οἱ ὁποῖοι εἶχαν τὴν τιμὴν νὰ παραστήσουν εἰς τὸ Hay-Market, πλησίον τοῦ διασήμου Kean. Ἡ μήτηρ μου ὑπεκρίθη τὴν Δεισδεμόναν, καὶ τὸ ὄνομά της θ' ἀποθαναισθῆ. Ὀνομάζετο...

Καθ' ἣν στιγμὴν ὁ μέθυσος ἔμελλε νὰ προφέρῃ τὸ ὄνομα τῆς μητρὸς του, τὸ ὄνομα τοῦτο, ὅπερ ὁ κύριος Λεκὸκ περιέμενε μετ' ἀγωνιώδους ἀνυπομονησίας, ἡ θύρα ἠνεψύθη βιαίως.

Εἰς τὸν θόρυβον τῆς ἀνοιχθείσης θύρας ὁ κύριος Λεκὸκ ἐστράφη καὶ εἶδε μετ' ἐκπλήξεως, ἰστάμενον ἐπὶ τῆς φλιάς, χωροφύλακα.

Ἡ ἐμφάνησις αὐτῆ δὲν ἦτο ἐνθαρρυντικὴ διὰ τὸν ψευδῆ ἀντιπρόσωπον. Συνεκρατήθη ἐν τούτοις, καὶ περιέμενε, ὅπως ὁ ἀντιπρόσωπος τῆς δημοσίας δυνάμεως ἐξηγηθῆ.

— Προσκυνῶ τὴν συντροφίαν, εἶπεν ὁ ἀθρόφρων οὗτος στρατιωτικὸς. Ἐπεθυμοῦσα νὰ εἶπω δύο λέξεις εἰς τὸν ὀνομαζόμενον Ἀριστείδην Σαλουμή.

— Εἶμ' ἐγὼ, ἀπήντησεν ὁ κύριος Λεκὸκ.

— Καλὰ ! τότε ἂν ἔχετε τὴν καλωσύνην, ἔλθετε ἔξω νὰ ὁμιλήσωμεν ὀλίγον...

ΜΓ'

Ὁ κύριος Λεκὸκ ἦτο ἰδιαζόντως ἀνθρωπὸς τῶν δυσκόλων περιστάσεων.

Ἐν ριπῇ ὀφθαλμοῦ συνεκέντρωσε τὰς σκέψεις του.

Ἐμάντευσεν ὅτι ὁ Φουϊνὴ εἰδοποίησε τὴν χωροφυλακὴν, ὅτι πρόσωπον ὑποπτον διέτρεχε τὸν δῆμον, καὶ ὅτι ἡ δημοσία

τάξις τὰ μάλα ἐνδιεφέρετο, ἵνα ζητηθῶσι τὰ ἔγγραφα του.

Τὸ διαβατήριόν του καὶ συστατικὰ ἀξιόχρεα, ὅπως λέγουσιν εἰς τὴν ἐμπορικὴν γλῶσσαν, ἦσαν ἐν τάξει, καὶ συνεπῶς ὁ ψευδὴς Ἀριστείδης Σαλουμὴ ἠδύνατο νὰ ἀπαντήσῃ μετὰ θάρρους εἰς ὄλους τοὺς πράκτορας τῆς ἐπαρχιακῆς ἐξουσίας. Ἐν τούτοις κατενόει κάλλιστα τὴν θέσιν τῶν πραγμάτων.

Ἀναμφιβόλως ὁ Φουϊνὴ τὸν εἶχε κατασκοπεύσει τὸ ἐσπέρας τῆς προτεραίας, καὶ συνέλαβεν αὐτὸν συνδιαλεγόμενον μεθ' ἐνὸς πλανοδίου πωλητοῦ, ὃν προσεποιεῖτο ὅτι δὲν ἐγνωρίζεν, ἐνόσφ ἔλαμπεν ὁ ἥλιος, καὶ τὸν ὁποῖον ἐπανεύρισκεν εἰς ἀπόκεντρον μέρος, ἅμα ὡς ὁ ἥλιος ἐξέλειπεν ἐκ τοῦ ὀρίζοντος.

Ἐκεῖνο, ὅπερ ὁ γέρον Λεκὸκ ἐφοβεῖτο, ἦτο μήτοι ζητηθῶσι παρ' αὐτοῦ νὰ δικαιολογήσῃ τὰς σχέσεις του μετὰ τοῦ πλανοδίου ἐκείνου.

Ὅσφ μᾶλλον αὐτὸς διεκήρυττεν ὅτι ἀνῆκεν εἰς τὴν ἐμπορικὴν ἀριστοκρατίαν, τοσοῦτ' μᾶλλον αἱ σχέσεις αὐταὶ καθίσταντο ἀνεξήγητοι.

Ὅπως δὲ οὐδέποτε, οὐδὲν ἄλλο ἀπέμενε αὐτῷ ἢ νὰ δεῖξῃ προθυμίαν.

— Εἰς τὰς διαταγὰς σας, ἐνωματάρχα, εἶπεν ἐγειρόμενος.

Προυτίμα, ἄλλως τε, ἡ συνδιάλεξις νὰ μὴ γείνη ἐπὶ παρουσίᾳ τοῦ Ἄτκενς.

Κατὰ δυστυχίαν ὅμως οὗτος ἐπεθύμησε ν' ἀναμιχθῆ εἰς ὅ, τι οὐδὲν ἄφωρα αὐτόν.

— Ἄ ! ἄ ! ἀνέκραξε, φνίεται ὅτι ἔχεις λογαριασμούς μετ' ἐμὴν δικαιοσύνην τῆς πατρίδος σου, φίλε μου Σαλουμή. Ἐπρεπε νὰ ἐγγραφῆς πολίτης Ἀγγλος, διότι εἰς τὴν Ἀγγλίαν δὲν ὑπάρχουν χωροφύλακες.

— Ἡμπορεῖ, εἶπε ξηρῶς ὁ χωροφύλαξ. Εἰς τὴν Γαλλίαν ὅμως δὲν ἀφίνουν τοὺς τρελοὺς νὰ ἔγαίνουν ἀπὸ τὴν τόπον.

Οὐδὲν ἄλλο ἐφαίνετο διατρέφων μεγάλην ὑπόληψιν πρὸς τὸν ἰδιοκτῆτην τοῦ μύλου, οἱ λόγοι δ' αὐτοὶ συνέτεινον, ὥστε ὁ Γεώργιος Ἄτκενς νὰ μορφώσῃ προδότης.

Οὗτος, μὴ δυνάμενος, ἢ μὴ τολμῶν ν' ἀπαντήσῃ, ἐστράφη πάραυτα πρὸς τὸν ἀντιπρόσωπον τοῦ ἐμπορικοῦ οἴκου Ράφσον, Γένκενς καὶ Σα καί,

— Γέρω κουφόμουλα, ἐφώνησεν αὐτῷ, μὴ λησμονήσης τὰ δέκα μου βαρέλια, πληρωτέα μετὰ τρία ἔτη. Θὰ πληρωθῆς, ἀφοῦ ἐντὸς τριῶν ἐτῶν θὰ εἶμαι πλούσιος. Ὡς τόσον δεῖξέ μου τὴν ράχισ σου, καὶ πῆγαινε νὰ κοιμηθῆς εἰς τὴν φυλακὴν.

[Ἐπταί συνέχεια].

Χ. ΚΑΛΑΪΣΑΚΗΣ

ΟΥΓΙΑΚΗ ΚΟΛΛΙΝΕ

Η ΝΕΚΡΑ ΖΩΣΑ

[Συνέχεια].

Ἡ Λαίδη Ζάνετ ἐφώνησεν ἐν νωχελείᾳ :

— Εἰσέλθετε !

Καὶ στραφεῖσα βραδέως καὶ ἀμελῶς,

ὅπως ἴδῃ τὸν ὀχληρὸν ἐπισκέπτην, ἀνεπήδησεν ἤδη καὶ αὐτῆ, ὡς πρὸ ὀλίγου ἢ γαλῆ τῆς ὅταν ἐκρούσθῃ ἡ θύρα, εἰς τὸ διάκενον τῆς ὁποίας ἐπεφάνη ὁ Ἰούλιος.

— Εἶσαι σὺ ἢ τὸ φάντασμα σου ; ἀνέκραξε.

Παρατηρήσασα ἤδη ὅτι ὁ Ἰούλιος ἦτο τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὠχρότερος τοῦ συνήθους καὶ ὅτι διεκρίνετο εἰς τοὺς τρόπους του ποιά τις στενοχωρία, μεμετρημένον τι, ὁποῖα ποτὲ ἄλλοτε δὲν εἶχε παρατηρήσει.

Ἐκεῖνος ἐκάθησε παραπλεύρως αὐτῆς καὶ ἠσπᾶσθη τὴν χεῖρά της.

Ἀλλὰ, πρῶτην ταύτην φοράν, ἀφ' ἧς τὸν ἐγνωρίζεν ἡ θεία του, ἠρνήθη νὰ θίξῃ τι τῶν ἐπὶ τῆς τραπέζης ἐδεσμάτων, καὶ δὲν εὔρεν οὐδ' ἓνα χαριεντισμὸν ἢ θαυεῖαν ὅπως ἀποτεινῆ πρὸς τὴν γαλῆν.

Ὁ Τόμ, προσβληθεὶς ἐκ τῆς περιφρονήσεως ταύτης, ἀνεπήδησεν, ὡς εἰς ἀνακουφιστικὸν ἄσυλον, ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς Λαίδης Ζάνετ, ἧτις, τοὺς ὀφθαλμούς κρατοῦσα προσηλωμένους ἐπὶ τοῦ ἀνεψιοῦ της, κατείχετο ἐκ συγκινήσεως μεγίστης περιεργείας, καὶ ἦτο πληρέστατα διατεθειμένη νὰ τῷ ἐκρίζωσῃ τὴν ἀλήθειαν μόλις θὰ ἐπαρουσιάζετο ἢ πρὸς τοῦτο εὐκαιρία.

Ἐν τούτοις, ἐκ φρονήσεως ἀνέμενε, δι' ὅ καὶ ὁ Ἰούλιος εἶδεν ὅτι ἦτο ἠναγκασμένος νὰ διακόψῃ τὴν σιωπὴν καὶ ἀπεφάσισε νὰ διηγηθῆ τὴν ἰστορίαν του, ὅσον κάλλιον ἤθελε δυνήθῃ.

— Χθὲς ἐπανῆλθον ἐκ τοῦ εἰς τὴν Ἡπειρον ταξιδίου μου, εἶπε, καὶ ἦλθον ἐνταῦθα κατὰ τὴν ὑπόσχεσίν μου διὰ νὰ σᾶς ὑποβάλλω τὴν ἀναφοράν μου, ἅμα τῇ ἐπιστροφῇ μου. Πῶς ἔχετε ; Πῶς ἔχει ἡ δεσποινὶς Βράδον.

Ἡ Λαίδη Ζάνετ ἔθηκε τὸν λιχανὸν ἐπὶ τῆς ἐκ τριχάπτων ἐπωμίδος της, ἧτις ἐκόσμει τὸ ἀνώτατον τῆς ἐσθῆτος αὐτῆς μέρος.

— Ἡ γραῖα κυρία ἔχει καλῶς, ἀπεκρίθη.

Καὶ εἶτα δεικνύουσα διὰ τοῦ αὐτοῦ δακτύλου τὴν ὀροφήν :

— Ἄλλ' ἐκεῖ ἐπάνω ἡ νέα κυρία εἶνε ἀσθενής, προσέθηκεν. Ἀλλὰ σὺ, Ἰούλιε... σου συνέβη τίποτε ;

— Ἴσως εἶμαι ὀλίγον καταπεπονημένος ἐκ τοῦ ταξιδίου. Μὴ ἀνησυχεῖτε δι' ἐμέ. Ἡ δεσποινὶς Βράδον ὑποφέρει λοιπὸν ἀκόμη ἐκ τῆς τραμερᾶς συγκινήσεως, ἣν ὑπέστη ;

— Καὶ ἀπὸ τί ἄλλο ἤθελες νὰ ὑποφέρῃ ;... ὦ ! δὲν θὰ σὲ συγχωρήσω ποτέ, Ἰούλιε, ὅτι ὠδήγησες εἰς τὴν οἰκίαν μου τὴν φρενοβλαβῆ αὐτὴν τυχοδιώκτιδα.

— Ἀγαπητῆ μου θεία, ὅταν ἀθῶως τὴν εἰσήγαγον ἐνταῦθα, οὐδ' ὑπόπτεον κἂν ὅτι ὑπάρχει ἐπὶ τῆς γῆς γυνὴ φέρουσα τὸ ὄνομα δεσποινὶς Βράδον, καὶ πιστεύσατε ὅτι οὐδεὶς καταθλίβεται εἰλικρινέστερον καὶ βαθύτερον ἐμοῦ διὰ τὰ γινόμενα. Συνεβουλευθήτε ἰατρόν ;

— Κατὰ παραγγελίαν τοῦ ἰατροῦ ὁ

δήγησα πρὸ ὀκτώ ἡμερῶν τὴν Μέρσην εἰς τινὰ παραλίαν.

— Καὶ δὲν τὴν ὠρέλησεν ἡ ἀλλαγὴ τοῦ ἀέρος ;

— Ποσῶς !... Ἴσως μᾶλλον τὴν ἐβλαψε, διότι μένει καθημένη ἐπὶ ὥρας, ὠρᾶ, ἀδρανῆς μὴ βλέπουσα τίποτε, μὴ λέγουσα οὔτε λέξιν· ἄλλοτε πάλιν ζωογονεῖται καὶ φαίνεται ἐτοιμὴ νὰ ὁμιλήσῃ ζωηρῶς, καὶ Κύριος οἶδε τί κατὰ τὰς στιγμὰς ταύτας θὰ ἔλεγε... Δὲν ἐπιμένει, εἶνε ἀληθές, εἰς τὰς ἐπιθυμίας της, καὶ συχνότατα καταλαμβάνεται ὑπὸ νευρικοῦ τρόμου. Θὰ ὑπέφερον γενναίως τὴν ἐκ τούτων ὀδύνην μου, ἀλλ' ὅ,τι μοὶ θλίβει τὴν καρδίαν, Ἰούλιε, εἶνε ὅτι μοῦ φαίνεται ὅτι ἔπαυσε πλέον τρέφουσα τὴν ἐπ' ἐμοῦ τυφλὴν ἐμπιστοσύνην της· θὰ ἔλεγέ τις ὅτι δὲν με ἀγαπᾷ πλέον, ὅτι με φοβεῖται, καὶ ἂν δὲν ἐπιστεῖον ὅτι τοῦτο εἶνε ἀδύνατον, θὰ ὑπέπιπτον ἴσως εἰς τὸν πειρασμὸν τοῦ νὰ σκεφθῶ ὅτι με ὑποπτεύει ὡς δούσαν πίστιν εἰς τοὺς λόγους τῆς δυστυχοῦς ἐκείνης παράφρονος περὶ αὐτῆς. Καὶ ἐν τέλει, μεταξύ μας σοὶ λέγω, ὅτι ἀρχίζω νὰ φοβῶμαι μὴ τυχὸν δὲν συνέλθῃ ποτὲ ἐκ τοῦ τρόμου, ὅστις προὔξεν τὴν λιποθυμίαν της. Ὑποφέρει ἐξ ἀποκρύφου τινὸς ὀδύνης βθεσίας, τὴν ὁποίαν μάτην ζητῶ νὰ ἀνακαλύψω ἢ τοῦλάχιστον νὰ μαντεύσω. Διαφεύγει τὴν ὀξυδέρκειαν τῆς ἀντιληπτικότητός μου.

— Καὶ ὁ ἰατρὸς τοῦλάχιστον δὲν διέγνωσέ τι κάλλιον ὑμῶν ;

Οἱ μέλανες ὀφθαλμοὶ τῆς Λαίδης Ζάνετ ἐξήστραψαν περιφρονητικοί.

— Ὁ ἰατρὸς !... εἶπε. Χθὲς ἐπέστρεψα ἐκ τῆς θαλασσίας ἐκδρομῆς μας μετὰ τῆς Χάριτος, ἀπηλπισμένη ὅτι θὰ ἔβλεπον βελτιώσιν τινὰ εἰς τὴν κατάστασιν της καὶ σήμερον τὴν πρωτὴν ἔστειλα καὶ ἐκάλεσα πάλιν τὸν ἰατρόν... Φαίνεται ὅτι εἶνε διάσημος εἰς τὸ ἐπαγγέλματός μου... λέγουν ὅτι κερδαίνει δέκα χιλιάδας λίρας κατ' ἔτος καὶ δὲν γνωρίζει τι πλέον ἐξ ὅσων γνωρίζω ἐγώ. Ὡ! ἀνησυχῶ παρὰ πολὺ. Ὁ καταθραμμένος αὐτὸς ἰατρὸς ἐξῆλθε πρὸ ὀλίγου ἐντεῦθεν με δύο γυνεάς εἰς τὸ θυλακίόν του, μίαν διὰ τὸ κατευναστικὸν φάρμακον ὅπερ διέταξε νὰ λάβῃ ἡ ἀσθενὴς καὶ μίαν ἀκόμη διὰ τὴν ὑποχρέωσιν, ἣν μοὶ ἐπέβαλε τοῦ νὰ ἐμπιστευώμαι πρὸς αὐτόν. Ἐπλήττεσαι λοιπὸν ἀκόμη ἂν πλουτῇ ἐκ τοῦ ἐπαγγέλματός σου ; Ἄ! φίλε μου! ὅλοι οἱ ἰατροὶ ὁμοιάζουσιν ἀλλήλους. Ἡ ἰατρικὴ ἐπιστήμη παλαίει κατὰ δύο νόσων ἀνιάτων τῆς ἐποχῆς μας, ὧν ἡ μία εἶνε ἀποκλειστικὴ τῶν ἀνδρῶν καὶ ἡ ἑτέρα τῶν γυναικῶν. Καὶ εἶνε αὗται : Ἀσθένεια τῶν γυναικῶν νευρικὴ ἐξασθένεισις. Ἀσθένεια τῶν ἀνδρῶν ἰσχυαλγία. Φάρμακα : μία γυνεά, ἐὰν ὁ ἀσθενὴς μεταβῇ παρὰ τῷ ἰατρῷ· δύο γυνεαί, ἐὰν ὁ ἰατρὸς μεταβῇ παρὰ τῷ ἀσθενεῖ.

— Ἡδυνάμην ν' ἀγοράσω καινουργὴ πῖλον, ἐξηκολούθησε μετ' ἀγκυακτῆσεως ἡ γηραιὰ δέσποινα, με ὅσον χρῆμα ἔδωσα εἰς τὸν ἀνθρωπὸν αὐτόν !... Ὡ! ἄς ἀλ-

λάξωμεν θέμα ὁμιλίας, διότι τοῦτο με ἐξοργίζει. Ἄλλως τε ἔχω καὶ νὰ σοὶ ἀποτείνω μίαν ἐρώτησιν. Διατί μετέβης εἰς τὸ ἐξωτερικόν ;

Ὁ Ἰούλιος ἐφάνη ἐκπλαγεῖς, ἀλλὰ δὲν ἐταράχθη.

— Σὰς ἔγραψα τὸ διατί εἰς μίαν ἐπιστολήν μου, εἶπε. Δὲν τὴν ἐλάβετε ;

— Ὡ! ναί! τὴν ἔλαβον. Καὶ ἦτο μάλιστα ἀρκετὰ μακροσχενής. Ἄλλ' ὅσον καὶ ἂν ἦτο τοιαύτη, δὲν ἠδυνήθη νὰ πληροφορηθῶ ἐξ αὐτῆς ὅ,τι ἐζήτητον.

— Καὶ τί ἦτο ἐκεῖνο ὅπερ ἐζήτητε ;

Ἡ ἀπάντησις τῆς Λαίδης Ζάνετ ὑπῆρξεν εὐθὺς κτύπημα κατὰ τοῦ στήθους τοῦ ἀνεψιοῦ της.

— Ἐχὼ ἀνάγκην νὰ μάθω, εἶπε, διατί ἔλαβες τὸν κόπον νὰ μεταβῇς πρὸς συλλογὴν πληροφοριῶν εἰς τὴν Ἡπειρον αὐτοπροσώπως, ἀφοῦ γνωρίζεις ποῦ ἠδύνασο νὰ εὔρης τὸν ἀρχαῖον ἰδιαιτερον ταχυδρόμον μου, τοῦ ὁποίου πολὺ συχνὰ ἀνεγνώρισες σὺ ὁ ἴδιος τὴν εὐφυῖαν, ἱκανότητα καὶ ἐμπειρίαν... Ἀποκρίσου μοι εἰλικρινῶς, δὲν ἠδύνασο ν' ἀποστείλῃς ἐκεῖνον ἀντὶ νὰ μεταβῇ ὁ ἴδιος ;

— Ἡδυνάμην, ἀπήντησεν ὁ Ἰούλιος ἡπίως.

— Κάλλιστα. Τὸ ὁμολογεῖς. Ἐπὶ πλέον ἦσο ὑπόχρεως διὰ δοθείσης μοι ὑποσχέσεως νὰ μείνης ἐνταῦθα ὡς ξένος μου. Λοιπὸν, ἀκόμη ἀπαξ· διατί ἀνεχώρησες ;

Ὁ Ἰούλιος ἐδίστασεν.

Ἡ Λαίδη Ζάνετ ἀνέμεινε τὴν ἀπάντησιν του μετ' ὕψους ἀρόβου προκλητικότητος κατὰ τοῦ χρόνου, ἱκανὴ ἐν ἀνάγκῃ ν' ἀναμείνῃ ἐφ' ὅλης τῆς ἡμέρας.

— Εἶχον λόγον τινὰ ὅπως ἀναχωρήσω, ἐφῆλθισεν ὁ Ἰούλιος.

— Ἐμπερὸς !... ὑπέλαβεν ἡ Λαίδη Ζάνετ, ἐξεκκοιούθησεν...

— Λόγον, τὸν ὅποτον θὰ προετίμων ν' ἀποσιωπήσω.

— Καλῶς ! ἀντεῖπεν ἡ Λαίδη Ζάνετ. Ἴδου ἐν ἀκόμῃ μυστήριον, δὲν ἔχει οὕτω ; Καὶ ἀναμφιβόλως εἰς τὸ βάθος αὐτοῦ μία ἄλλη γυνή. Σὲ εὐχαριστῶ, καλῶς. Οὐδὲν τὸ ἐκπληκτικὸν λοιπὸν ἂν ἐν τῇ ἰδιότητί σου καὶ ὡς κληρικοῦ, φαίνεσαι πεταραγμένος ὀλίγον. Ἐκ σεμνότητος ἴσως ὡς ἐκ τῶν συμπτωματικῶν τούτων περιστάσεων, φαίνεσαι συγκεχυμένος. Ἄς ἀλλάξωμεν καὶ τὸ θέμα τοῦτο τῆς ὁμιλίας. Λοιπὸν τώρα ὅτε ἐπέστρεψες πλέον καὶ ἐκ τοῦ ταξειδίου σου δὲν θὰ μείνης ἐδῶ ;

Καὶ τὴν φορὰν ἔτι ταύτην ὁ διάσημος ἱεροκῆρυξ δὲν εὔρε τί ν' ἀπαντήσῃ, καὶ ἀπαξ ἔτι ἡ Λαίδη ἀνέλαβε τὸ καρτερικὸν τῆς ὑπομονῆς ὕψος, ἱκανὴ ἤδη νὰ περιμένῃ ἐν ἀνάγκῃ καὶ μέχρι τῆς προσεχοῦς ἐβδομάδος.

Ὁ Ἰούλιος δὲν ἠδυνήθη νὰ καταφύγῃ ἀλλοῦ ἢ εἰς ἀγροίκον καὶ ἀνόητον ἀπάντησιν, ἀνταξίαν τοῦ χυδαϊοτέρου ἀνθρώπου.

— Σὰς παρακαλῶ, κυρία, νὰ δεχθῆτε τὰς εὐχαριστήσεις καὶ τὴν αἴτησιν τῆς συγγνώμης μου.

Οἱ δάκτυλοι τῆς Λαίδης Ζάνετ, θωπεύοντες μηχανικῶς μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης τὴν ἐπὶ τῶν γονάτων της γαλῆν, ἤρχισαν νὰ θωπεύωσι τὸ ζῶον ἀντιστρόφως.

Ἡ ὑπομονὴ τῆς Λαίδης Ζάνετ οὐδέποτε ὑπῆρξεν ἀνεξάντλητος καὶ τὴν φορὰν ταύτην ἐξηντλήθη.

— Ἴδου θαυμασία ἀβρότης, εἶπεν Ὁθεῖς τὰ πράγματα μέχρι τῶν ἀκρων, καὶ κατόπιν λέγεις : « Ὁ κύριος Ἰούλιος Γκράβυ προσφέρει τὰς φιλοφρονήσεις του εἰς τὴν Λαίδη Ζάνετ Ρόυ καὶ λυπεῖται διότι προγενεστέρα πρόσκλησις... » Ἰούλιε! ἀνέκραξεν ἡ γηραιὰ δέσποινα, ἀποτινάσσουσα ἀποτόμως τὴν γαλῆν ἀπὸ τῶν γονάτων της. Ἰούλιε! γνωρίζεις ὅτι δὲν δύναται κανεὶς νὰ παῖξῃ μαζί μου ; Μίαν μόνον ἐξήγησιν ἐπιδέχεται ἡ διαγωγή σου : φεύγεις τὸν οἶκόν μου... Μήπως ὑπάρχει τις ἐντὸς αὐτοῦ ὅστις σοὶ ἀπαρέσκει, καὶ μήπως οὗτος εἶμαι ἐγώ ;

Ὁ Ἰούλιος ἀπήντησε δι' ἐμφατικῆς κινήσεως ὅτι τὸ τελευταῖον ἐρώτημα τῆς θείας του ἦτον ἀνυπόστατον.

Ἡ γαλῆ, δεχθεῖσα τὴν ὑψίστην ὕβριν πρὸ ὀλίγου, ἔστρεψε μεγαλοπρεπῶς τὰ νῶτα, ἐπλησίασε τὴν ἐστίαν καὶ παρέσχεν εἰς τὸν τάπητα τὴν τιμὴν τοῦ νὰ ἐξαπλωθῇ ἐπ' αὐτοῦ, ἀτελευτήτως ρογχαζούσα.

Ἡ Λαίδη Ζάνετ ἐπέμενε.

— Μήπως εἶνε ἡ Χάρις Βράδον ; ἠρώτησεν.

Ἡ ὑπομονὴ τοῦ Ἰουλίου ἤρχισεν ὡσαύτως νὰ ἐκδηλοῖ σημεῖα προσεχεστάτης ἐξαντλήσεως. Ἐφάνη λαβὼν αἰφνιδίαν ἀπόφασιν καὶ ἀπήντησεν ὅσον ἦτο δυνατὸν βροντωδέστερον :

— Ἐπιμένετε νὰ μάθητε ; Λοιπὸν, ναί! εἶνε ἡ Χάρις Βράδον.

— Δὲν τὴν ἀγαπᾷς ἐλπίζω ; ἀνέκραξεν ἡ Λαίδη Ζάνετ ἐν αἰφνιδίᾳ ἐκρήξει ἐκπλήξεως καὶ ὀργῆς.

Ὁ Ἰούλιος ἀπεκρίθη :

— Ἐὰν τὴν ἔβλεπον ἀκόμη... ἐὰν ὠφείλον νὰ ἐξακολουθῶ νὰ τὴν βλέπω...

Καὶ ἀσυνήθης ἐρυθρότης ἐχρωμάτισε τὰς παρειάς του.

— Θὰ ἐγινόμην ὁ δυστυχέστερος ἀνθρώπος τοῦ κόσμου... Ναί... αἰσθάνομαι, ὅτι θὰ ἠδίκουν τὸν ἀρχαιότερον φίλον μου, ὅστις μέλλει νὰ τὴν νυμφευθῇ. Ἀποχωρίσατέ μας λοιπὸν, ἂν καὶ ἐλάχιστα ἐνδιαφέρεσθε ὑπὲρ τῆς γαλῆνης τοῦ πνεύματός μου, ἀποχωρίσατέ μας, σὰς ἐξορκίζω.

Ἀπερίγραπτος ἐκπληξίς ἐζωγραφήθη ἐπὶ τῆς μορφῆς τῆς γηραιᾶς δεσποίνης· ὕψωσε τὰς χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανόν, χωρὶς ὅμως ἡ συγκίνησις νὰ ὑπερισχύσῃ τῆς περιεργίας της.

— Δὲν θέλεις νὰ ὁμολογήσῃς ὅτι ἀγαπᾷς τὴν Χάρिता ; ἀνέκραξεν.

Ὁ Ἰούλιος ἐκτύπησε τὸ ἔδαφος δι' ἐνὸς σκιρτήματος τοῦ ποδός, ἐνοχλήσας ἀρκετὰ τὴν παρὰ τὴν ἐστίαν ἐξηπλωμένην γαλῆν.

Τὸ ἤσυχον ζῶον ἠσθάνθη πλέον ὅτι ὁ-

λος ὁ κόσμος διέκειτο δυσμενῶς πρὸς αὐτό τὴν ἡμέραν ἐκείνην, καὶ διὰ τὴν ἀποφύγη ἐφεξῆς πάντας τοὺς ἐνοχλοῦντας αὐτό, ἐξήλθε τοῦ δωματίου.

— Καὶ ἐγὼ ἀγνοῶ τί νὰ σὰς εἶπω, ὑπέλαβεν ὁ Ἰούλιος, ἀφοῦ πρὸς ἑμαυτὸν ἀμηχανῶ πῶς νὰ ἐξηγήσω τὸ συμβαῖνον ἐν ἐμοί... Οὐδεμία γυνὴ μέχρι τοῦδε ἠδυνήθη νὰ μοὶ ἐμπνεύσῃ παρόμοιον αἰσθημα, καὶ αὕτη διὰ μίαν τὸ ἐξήγειρε. Ἐλπίζων νὰ τὴν λησμονήσω ὑπεχώρησα ὅπως σὰς δώσω τὴν ὑπόσχεσιν, ἣν μοὶ ἐζητήσατε. Ἐπὶ τῷ σκοπῷ τούτῳ ἐδραξάμην τῆς εὐκαιρίας τοῦ νὰ μεταβῶ αὐτοπροσώπως εἰς τὸ ἐξωτερικόν, ὅπως συλλέξω πληροφορίας. Ἄνωφελές ταξείδιον... Αὐτὴν ἀναπολεῖ ἡ φαντασία μου διαρκῶς, ἡμέρας καὶ νυκτός. Τὴν βλέπω νοερῶς ἀκαταπαύστως, τὴν ἀκούω αὐτὴν ταύτην τὴν στιγμήν, ὅσον πραγματικῶς βλέπω καὶ ἀκούω ὑμᾶς αὐτήν. Ἡ ὑπαρξίς της κατέστη μέρος τῆς ὑπάρξεώς μου καὶ δὲν δύναμαι πλέον νὰ ἐννοήσω τὴν ζωὴν ἀνευ αὐτῆς. Πειρῶμαι ν' ἀντιστῶ παλαιῶν, ἀλλ' ἡ θέλησίς μου εἶνε ἀσθενής. Τὴν πρωτὴν ἀκόμη ταύτην, εἶπον καθ' ἑαυτὸν: θὰ γράψω εἰς τὴν θεῖαν μου καὶ δὲν θὰ μεταβῶ πλέον πρὸς αὐτὴν... καὶ ἐν τούτοις ἰδοὺ ἤλθον ἐνταῦθα. Ἐδέησε νὰ καταρῦγῃ εἰς μικροπρεπέστατον σόφισμα ὅπως δικαιολογηθῶ πρὸς τὴν ἰδίαν μου συνειδησιν, ὅτι ὀφείλω μίαν ἐπίσκεψιν εἰς τὴν θεῖαν μου, ὅπερ ἐπανελάμβανον ἀκαταπαύστως ἐνῶ ἠρχόμην. Ἄχ! ἤλιπον ὅτι ἡ δεσποινὴς Βράδον θὰ εἰσῆρχετο εἰς τὸ δωμάτιον τοῦτο κατὰ τὸ διάστημα καθ' ὃ θὰ εὐρισκόμην καὶ ἐγὼ ἐν αὐτῷ.

Ἐλπίζω τοῦτο καὶ αὐτὴν τὴν στιγμήν ἀκόμη... Καὶ ἐν τούτοις εἶνε μνηστὴ τοῦ Ὀρακτίου Δεχόλτ, τοῦ ἀρχαιοτέρου καὶ ἀρίστου φίλου μου. Λοιπὸν; εἶμαι εἰς ἀθλιος ἢ μόνον ἀπλῶς εἰς παραφρων; Κύριος οἶδεν, ἐγὼ ἀγνοῶ. Διαφυλάξατε, θεῖα μου, τὸ μυστικόν μου. Αἰσχύνομαι διὰ τὸν ἑαυτὸν μου καὶ ἐξ ὅλης καρδίας μάλιστα. Ἦμην συνειθισμένος νὰ θεωρῶ ἑμαυτὸν ὅτι ἦμην πλασμένος ἐκ καλλιτέρας ζύμης. Μὴ εἰπῆτε οὔτε λέξιν εἰς τὸν Ὀρακτίον. Θέλω καὶ ὀφείλω νὰ γίνω κύριος τῶν αἰσθημάτων μου. Ἄφετέ με νὰ πέλω.

Καὶ ἔλγων ταῦτα, ἔλαβε τὸν πῖλον του. Ἡ Λαίδη Ζάνετ ἐγερεθεῖσα μετὰ νεανικῆς ζωηρότητος ὤρμησε πρὸς αὐτὸν καὶ τὸν ἐκράτησε παρὰ τὴν θύραν.

— Ὅχι! ἀπήντησεν ἀποφασιστικῶς ἡ γηραιὰ δεσποινὴ, δὲν θὰ σὲ ἀφήσω νὰ φύγῃς. Ἐπᾶνελθε ἐδῶ πλησίον μου.

Καὶ ἐνῶ ὠμίλει, παρετήρει μετὰ τινος ὑπερφηφάνιας, ἀναμίχτου μετὰ τρυφερότητος, τὰ ζωηρὰ χρώματα, ἅτινα ἀνῆρχοντο εἰς τὰς παρειὰς τοῦ νέου, καὶ τὴν θέλγουσαν λάμψιν, ἣτις προσετίθετο εἰς τὸ σύνθηες πῦρ τῶν ὀφθαλμῶν του.

Οὐδέποτε ὁ ἀνεψιὸς της τῆ εἶχε φανῆ τὸσον ὠραῖος.

Ἐλαβεν αὐτὸν ἀπὸ τοῦ βραχίονος καὶ τὸν ἐπανωδήγησεν εἰς τὰ καθίσματα ἀφ' ὧν πρὸ μικροῦ εἶχον ἀμφοτέρω ἐγερεθῆ.

Ἦτο κακὸν δι' αὐτόν, ἦτο ἀπρεπές,

ἐσκέπετο καθ' ἑαυτὴν ἡ θεῖα, νὰ παρατηρῆ ὁ ἀνεψιὸς της τὴν ψευδῆ Χάριτα, ὅφ' ἂς συνθήκας εὐρίσκετο αὕτη, με ὀφθαλμοὺς ἀλλοίους ἢ ἀδελφικούς.

Καὶ δι' ἓνα κληρικὸν ἦτο τοῦτο διπλασίως ἀπρεπές, διπλασίως κακόν, ἀλλὰ καὶ μεθ' ὅλην τὴν ὑπὲρ τῶν συμφερόντων τοῦ Ὀρακτίου μέριμνάν της, ἡ Λαίδη Ζάνετ δὲν ἠδύνατο νὰ μεμφθῆ τὸν Ἰούλιον.

Καὶ τὸ χεῖρον πάντων, εἶχεν αὕτη ἐνδομύχως ἐσχηματισμένην τὴν πεποιθήσιν, ὅτι, διὰ τοῦτον ἦ δι' ἐκεῖνον τὸν λόγον, ὁ ἀνεψιὸς της θ' ἀνυψοῦτο καὶ δὲν θὰ ἐταπεινοῦτο ἐν τῇ ἐκτιμῇ αὐτῆς.

Τίς ἠδύνατο ν' ἀρνηθῆ ὅτι ἡ θετὴ αὐτῆς θυγάτηρ ἦτο πολυθέλητος;

Τίς ἠδύνατο νὰ ἐκπλαγῆ ὅτι εἰς ἀνὴρ κατελήθη ὑπὸ θαυμασμοῦ πρὸς αὐτήν;

Ἐν κεφαλαίῳ, ἡ εὐγενὴς δεσποινὴ, ἐν τῇ φιλανθρωπίᾳ της, ἔκρινεν ὅτι ὁ ἀνεψιὸς της ἦτο μᾶλλον ἀξιολύπητος ἢ ἀξιόμειπτος.

Καὶ τίς κόρη τῆς Εὐας εἶτε δεκαεπταετίς εἶνε εἶτε ἐβδομηκοντοῦτις, δύναται νὰ φθάσῃ λογικῶς εἰς ἕτερον συμπέρασμα;

Ἄς πράξῃ εἰς ἀνὴρ ὅ,τι τοῦ φανῆ καλόν, ἂς διαπράξῃ πᾶσαν κακὴν πράξιν, πλάνην, ἢ καὶ ἐγκλημα ἀκόμη. Ὅταν εἰς τὸ βάθος ὄλων τούτων ὑπάρχῃ μία γυνή, θὰ εὕρῃ ἀνεξάντλητον συγγνώμην εἰς τὴν καρδίαν ὄλων τῶν ἄλλων γυναικῶν.

— Κάθησον, εἶπεν ἡ Λαίδη Ζάνετ, μειδιῶσα, καὶ μὴ ὀμίλει πλέον εἰς ὕφος τοσοῦτον ἀναξίον σου. Εἰς ἀνὴρ, Ἰούλιε, καὶ προπάντων εἰς διάσημος ἀνὴρ, ὀφείλει νὰ γνωρίζῃ ὅπως ἀρχὴ ἑαυτοῦ.

Ὁ Ἰούλιος ἐδόθη εἰς πικρότατον γέλωτα.

— Αἰτήσατε ἐκεῖ ἄνω τὴν χάριν ταύτην ἀπὸ Ἐκεῖνον, ὅστις διευθύνει τὰς σκέψεις μας, εἶπεν. Ἡ ἰσχὺς μου κατ' ἑμαυτοῦ ἐγκρίεται εἰς Αὐτόν καὶ οὐχί εἰς ἐμέ.

Ἠγέρθη, ἀλλὰ μίαν ἔτι φοράν, ἡ Λαίδη Ζάνετ διὰ μίαν κινήσεως τὸν ἠνάγκασε νὰ καθῆσθαι καὶ πάλιν.

II'

— Ἐπιμένω νὰ μείνης ἐδῶ, τῷ εἶπεν, ἀφοῦ ζητῶ ἐγὼ τοῦτο δι' ὀλίγας στιγμάς. Θέλω νὰ συνομιλήσω μετὰ σοῦ.

— Μήπως περὶ τῆς δεσποινίδος Βράδον;

— Ὅχι, ἀλλὰ περὶ τῆς ἀθλίας ἐκείνης, ἣτις κατετρόμαξε τὴν δεσποινίδα Βράδον. Εἶσαι εὐχαριστημένος τώρα;

Ὁ Ἰούλιος ὑπεκλίθη, πραῦνθεις ἤδη. Ἡ θεῖα ἐξηκολούθησε:

— Δυσκολεύομαι νὰ τὸ παραδεχθῶ, ὑπέλαβεν, ἐν τούτοις ἀναγκάζομαι νὰ σοὶ ὁμολογήσω, ὅτι ἔχω τι σπουδαῖον νὰ σοὶ εἶπω ἀπαξ ἐπὶ ζωῆς μου. Ἰούλιε! Ἡ ἀθλία ἐκείνη δὲν ἐτρόμαξε μόνον τὴν Χάριτα... ἀλλ' ἐφόβισε καὶ ἐμέ αὐτήν.

— Ὑμᾶς;... ἀλλ' εἶνε ὄλος ἀκίνδυνος ἢ δυστυχῆς κόρη.

— Δυστυχῆς κόρη! ἐπανέλαβεν ἡ Λαίδη Ζάνετ· δυστυχῆς κόρη εἶπες;

— Μάλιστα.

— Εἶνε δυνατόν ὅτι τὴν οἰκτεῖρες;

— Ἐκ βαθυτάτων τῆς καρδίας μου.

Ἡ ὑπομονὴ τῆς γηραιᾶς δεσποίνης τὴν κατέλιπεν αὖθις.

— Ἀποστρέφομαι τοὺς μὴ δυναμένους νὰ μισῶσιν οὐδένα! ἀντεῖπε ζωηρῶς. Πιστεῦθ' ὅτι ἂν ἔζης εἰς τὴν ἀρχαίαν Ρώμην, θὰ ἦσο ἱκανὸς νὰ συγχωρήσῃς καὶ τὸν Νέρωνα αὐτόν.

— Πιθανόν, ἀπήντησεν ὁ Ἰούλιος μειλιχίως μειδιῶν. Πάντες οἱ ἀμαρτωλοὶ, ἀγαπητῆ μου θεῖα, εἶνε κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἦττον δυστυχεῖς. Ὁ Νέρων ἴσως ἦτο ἀπείρως δυστυχῆς, ἀφοῦ ὑπῆρξε τόσον κακὸς ἄνθρωπος.

— Δυστυχῆς! ἀνέκραζεν ἐκμανῶς ἡ Λαίδη Ζάνετ, ὁ Νέρων δυστυχῆς! Ἄνθρωπος διαπράξας κλοπὰς, ἐμπρησμοὺς, δολοφονίας καὶ πάντα ταῦτα τῆ συνοδίᾳ βαρβίτων... Δυστυχῆς μόνον! Ἄλλ' ἐὰν ἡ νεωτέρα φιλανθρωπία φθάσῃ νὰ συγχωρήσῃ τὸν Νέρωνα, αἱ λοιπὸν! ἡ νεωτέρα φιλανθρωπία σας εἶνε ὠραῖον πρᾶγμα, μὰ τὴν ἀλήθειαν. Δὲν εἶνε ἀπίθανον νὰ μὰς εἶπῃ ὅτι καὶ ἡ αἰμοσταγῆς βασίλισσα Μαρία ἦτο καμμία καλὴ γατίτσα, καὶ ὅτι ἂν ὁ πτωχὸς αὐτὸς καὶ προσφιλὴς Ἐρρίκος Η' ἐφόρευσε τόσας γυναῖκας, ἔπραξε τοῦτο ἐκ καθαρῶ ζήλου πρὸς οἰκιακὰς ἀρετὰς ὧν ἐκεῖνα ἐστεροῦντο. Ὅλαι αὐταὶ αἱ ἀστειότητες προξενουσι ναυτίαν... Περὶ τίνος ὠμιλοῦμεν λοιπὸν; Ἀπομακρύνεσαι τοῦ θέματος, Ἰούλιε, διαμαρτύρομαι, διότι δὲν ἀμφιβάλλω ὅτι προσποιεῖσαι τὸν στενοκέφαλον. Λησμονῶ ὅ,τι εἶχον νὰ σοὶ εἶπω, ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ μοὶ τὸ ὑπομιμνήσκῃς. Ὅχι! Δυνατὸν νὰ εἶμαι πλέον γραῖα, ἀλλὰ δὲν μωρολογῶ ἀκόμη. Διατί βλέπεις τοιοῦτοτρόπως; Δὲν ἔχεις τίποτε νὰ εἶπῃς ὅπως συγχωρηθῆς; Ἐχασες τὴν χρῆσιν τῆς γλώσσης σου;

Ἡ ἐξαίρετος φύσις τοῦ Ἰουλίου καὶ ἡ πλήρης γνώσις τοῦ χαρακτῆρος τῆς θεῖας του, συνέτειναν ὅπως κατορθώσῃ οὗτος νὰ πραῦνῃ τὴν θύελλαν, ἣτις ἠπειλεῖτο.

Κατηνύνασεν ἀνεπαισθῆτως τὴν Λαίδη Ζάνετ δι' εὐστρόφου καὶ δεξιᾶς ἐπανόδου, ἣν ἐπειράθη, πρὸς τὴν διήγησιν, ἣν δὲν εἶχε τελειώσῃ, τὴν διήγησιν τῶν κατὰ τὸ εἰς τὴν Ἠπειρον ταξείδιόν του.

— Ἐχῶ τοὐναντίον πλεῖστα ὅσα νὰ σὰς εἶπω, θεῖα μου, ὑπέλαβεν. Ἀκόμη δὲν σὰς ἀνεκοίνωσα τὰς εἰς τὸ ἐξωτερικόν ἀνακαλύψεις μου.

Ἡ Λαίδη Ζάνετ ἐδράξατο ἀπλήστως τοῦ δελέατος, ὅπερ τῇ προὔαθη.

[Ἐπεται συνέχεια]. ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΣΠΑΝΔΩΝΗΣ

Η ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ

Διήγημα ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.

Τὸ κοινὸν τῶν ἀξιοματικῶν πρόγευμα ἦτο περὶ τὸ τέλος καὶ ἕκαστος αὐτῶν ἐνέβαπτεν ἐντὸς τοῦ πλήρους οἴνου ποτηρίου του τὸν συνήθη καὶ γνωστὸν στρα-

τιωτικὸν διπυρίτην ἄρτον, τοῦ ὁποῦ ἅξιν πᾶς ἀξιωματικὸς, μετὰ τριακονταετῆ ὑπηρεσίαν, καταβροχθίζει ἑκατὸν πεντήκοντα χιλιόγραμμα, κατ' ἀκριβῆ ὑπολογισμόν, ὅτε οἱ δεκανεὶς εἰσώρμησαν εἰς τὸ ἐστιατόριον, φέροντες τὰ βιβλία τῆς ἡμερησίας διαταγῆς.

Ὁ ἀνθυπολοχαγὸς Σαῖν-Πελάν ἤρπασε μετὰ ζωηρότητος τὸ ἰδικόν του καὶ ἔρριψεν ἐπ' αὐτοῦ τὸ βλέμμα, ἰδὼν δ' ἐπὶ κεφαλῆς τῆς ἀναφορᾶς τὰ ἱερογλυφικὰ ταῦτα σημεῖα—ακταααα—τὰ ὁποῖα μεθερμηνεύονται «αἱ κατὰ τὴν ἀναφορὰν αἰτηθεῖσαι ἄδειαι χορηγοῦνται», ἀπέδωκεν αὐτὸ εἰς τὸν δεκανέα, χωρὶς νὰ θελήσῃ ν' ἀναγνώσῃ περισσότερο, καὶ ἀνεφώνησεν :

— Εἶδες, Βελφόντη; αἱ ἄδειαι ἐνεκρίθησαν. Λοιπὸν, σύμφωνοι, ἀναχωροῦμεν εἰς τὰς δύο.

— Σύμφωνοι! ἀπεκρίθη ὠραία βαρύνου φωνῇ. Ἡ ἄμαξα θὰ μᾶς περιμένει εἰς τὴν μίαν καὶ μισήν.

— Ἄς εἶνε.

Μετὰ τοῦτο, πάντες οἱ παρεστῶτες ἠγέρθησαν, ὅπως ἀπέλθωσιν εἰς τὴν λέσχην.

Οἱ Σαῖν-Πελάν καὶ Βελφόντης ἦσαν ἀχώριστοι ἀπ' αὐτῆς τῆς σχολῆς τοῦ Ἀγίου Κύρου. Οὐδέποτε εἶχον ἀποχωρισθῆ. Πάντοτε καὶ ἀπανταχοῦ, εἰς τὰς ἵπποδρομίας, εἰς τὴν λέσχην, εἰς τὸν σιδηρόδρομον—ἰδίως εἰς τὸν σιδηρόδρομον—ἐθεῶντο ὁμοῦ. Εἶχον κοινὸν βαλάντιον, κοινὴν οἰκίαν καὶ κοινὴν ἄμαξαν. Ἦσαν Ὁρέστης καὶ Πυλάδης, Νύσος καὶ Εὐρυάλης, Δάμων καὶ Φιντίας. Καὶ ὁμοῦ δὲν ὁμοιάζον ἀλλήλοις.

Ὁ μὲν Βελφόντης ἦτο ὑψηλὸς καὶ ἰσχνός, εἶχε κνήμας πελαργοῦ καὶ ἦθος Δὸν Κιχώτου, ἀλλ' ἦτο πάντοτε φαιδρὸς καὶ εὐθυμὸς, ἔτοιμος νὰ διαπράξῃ πᾶσαν τρέλλαν ἢ νὰ ἐφεύρῃ πᾶσαν ἀστεϊότητα. Κατ' ἀντίθεσιν δ' ὁ Σαῖν-Πελάν ἦτο βραχύσωμος, εὐσαρκὸς καὶ γρυνιάρης ὅσον οὐδεὶς. Τὰ εἶχε μὲ ὅλον τὸν κόσμον, ἐπέπληττεν αὐστηρῶς καὶ διηνεκῶς τοὺς ὑποδεεστέρους του καὶ ἐμαίνετο σιωπηλῶς, ὅτι δὲν ἦτο εἰς δακτύλου ὑψηλότερος. Κατὰ τὰ λοιπὰ, ἦτο ὁ καλλίτερος τῆς γῆς νέος, ἀλλ' ὑπνωτίζετο ἐνώπιον τοῦ γιγαντώδους ἀναστήματος τοῦ Βελφόντη.

— Σαῖν - Πελάν, φίλε μου, πάλιν θὰ γρυνιάσῃς, πρόσεξε! ἔλεγεν ὁ Βελφόντης, γελῶν τὸν καλοκάγαθον καὶ ἠχηρὸν γέλωτά του, ὁσάκις ὁ μύσταξ τοῦ φίλου του ἤρχιζε νὰ κινῆται ὡς πλαστικῆ, ὅπερ ἐδείκνυε προσεχῆ ἔκρηξιν ὀργῆς. Ὁ δὲ Σαῖν-Πελάν ὑπεντοθόριζεν ὀλίγον, ἀλλὰ δὲν ὠργίζετο.

— Τί παράδοξος συνεταιρισμός! ἔλεγεν ὁ συνταγματάρχης, βλέπων, καθ' ἐκαστὴν πρῶϊαν, τὸν μακροσκελῆ διαβήτην τοῦ Βελφόντη ν' ἀνοίγοκλείεται ἐν τῇ αὐλῇ τοῦ στρατῶνος, ἐνῶ, παρὰ τὸ πλευρὸν αὐτοῦ, ὁ Σαῖν-Πελάν ἐκίνει μετ' ἀπελπισίας τὰς βραχέϊας κνήμας του, ὅπως τὸν παρακολουθῆ.

Οὐδὲν νέφος εἶχεν εἰσέτι ταράξει τὴν ἁρμονίαν τῆς παραδειγματικῆς ἐκείνης φιλίας, διότι ὁ Σαῖν - Πελάν ἐδεικνύετο πάντοτε εὐπειθῆς εἰς τὰς ἀλλεπαλλήλους φαντασίας τοῦ δουρῆμου του (οὕτως ἀπεκάλει τὸν Βελφόντην εἰς ἀνάμνησιν τῆς ἐν τῇ σχολῇ διδασκαλίας τῶν μαθηματικῶν), ὥστε, ὅταν ὁ Βελφόντης ἀπεφάσισε νὰ αἰτήσῃ τετραήμερον ἄδειαν μόνον πρὸς ἀλλαγὴν ἀέρος, ὁ Σαῖν-Πελάν ἐπροθυμήθη νὰ πράξῃ ὁμοίως διὰ μόνον τὸν λόγον νὰ μὴ μείνῃ μόνος. Δὲν εἶχεν ἀφορμὴν ν' ἀπομακρυνθῆ τῶν τάξεων του, ἀλλ' ἀφοῦ ὁ Βελφόντης ἐμελλε ν' ἀπέλθῃ, αὐτὸς θὰ τὸν συνάδευε. Τί διάβολο! ἢ εἶνέ τις φίλος ἢ δὲν εἶνε...

* *

Ὁ Σαῖν-Πελάν ἐκοιμάτο μὲ συνεσφιγμέναις τὰς πυγμὰς ἐν τῇ ἀμάξῃ τοῦ ταχέος σιδηροδρομικοῦ συρμοῦ, ὅστις ἔφερε τοὺς δύο ἀξιωματικοὺς ἀπὸ τῆς Ρουένης εἰς Παρισίους, ἐνῶ ὁ Βελφόντης, μὲ τὰς κνήμας τεταμμέναις καὶ τοὺς πόδας ἐστηριγμένους ἐπὶ τῆς θυρίδος, ἐμελέτα οὐκ οἶδα τίνα διαβολικὴν ἐφεύρεσιν. Θὰ το ὑπώπτεε τις ἐκ τοῦ συχοῦ ἀνοίγοκλείσιματος τῶν μικρῶν τεροχορῶν ὀφθαλμῶν του καὶ τοῦ πονηροῦ μειδιάματος, τὸ ὁποῖον ἐκ διαλειμμάτων δίσταλλε τὰ χεῖλη του, εἰ καὶ μὴ λέγοντος λέξιν ἢ σιωπῆ του ἦτο ἔνδειξις ὅτι ἡ σκέψις του δὲν ἦτο εἰσέτι ὄριμος.

Αἶφνης, διὰ τῆς χειρὸς, ἐκτύπησεν ἰσχυρῶς τὸν μηρὸν τοῦ Σαῖν-Πελάν, ἀνασκιρτήσαντος.

— Σαῖν-Πελάν! ἀνεφώνησε, σοὶ προτείνω στοιχημα! Πρὸ πάντων ὅμως μὴ γρυνιάσῃς, διότι σὲ ἀφύπνισα... Εἶνε κακὸν νὰ κοιμάσαι εἰς τὸν σιδηρόδρομον, σοῦ βαρύνει τὸν νοῦν... ὥστε πρόσεξε καὶ ἄκουσε τοὺς λόγους μου! Στοιχηματίζω μαζί σου πεντακόσια φράγκα, ὅτι, μόλις φθάσωμεν εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ Ἀγίου Λαζάρου, θ' ἀσπασθῇ τὴν πρώτην τυχούσαν προσβύτιδα καὶ θὰ τῇ εἶπω «καλημέρα, θεία μου».

— Δὲν σὲ συγκαίρω, φίλε μου, διὰ τὴν ἐφεύρεσιν σου, ἐψιθύρισε ὁ Σαῖν-Πελάν. Ἐὰν θέλῃς νὰ πράξῃς ἀνόστους ἀστεϊότητας, ἐγὼ δὲν ἀναμιγνύομαι.

— Σαῖν-Πελάν, γρυνιάζεις, σοὶ τὸ εἶπα. Τί ἄσχημος ποῦ γίνεσαι! Στοιχηματίζεις ἢ ὄχι;

— Ὅχι.

— Καλὰ! θὰ σοὶ το ἀποδώσω.

Ὁ Βελφόντης ἀνέλαβε τὴν ἐπὶ τοῦ ἐδωλίου ὀρίζοντιον θέσιν του.

Ὁ Σαῖν-Πελάν ὅμως ἦτο δυσηρεστημένος καθ' ἑαυτοῦ, διότι, παρὰ τὴν συνήθειάν του, δὲν ἐνέδωκεν εἰς τὴν φαντασιοπληξίαν τοῦ Βελφόντη ἠσθάνετο τύψιν συνειδότος, διότι ἔδειξεν ἀπαξ δύναμιν θελήσεως καὶ ἀνησύχει διὰ τὴν προσσπεπομένην σιωπὴν τοῦ συνοδοιπόρου του. Πλὴν δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατηθῆ μέχρι τέλους, ἀλλὰ, δειλῶς ἀποταθεὶς πρὸς τὸν φίλον του, εἶπεν αὐτῷ :

— Ὅμιλεῖς σπουδαίως; Θέλεις πραγματικῶς νὰ στοιχηματίσῃς;

— Βεβαίως.

— Λοιπὸν, τὴν χεῖρά σου. Πλὴν σκέφθητι, ὅτι αὐτὰ τὰ πεντακόσια φράγκα σοὶ τὰ κλέπτω, διότι εἶνε ἀδύνατον νὰ πράξῃς τοιαύτην πράξιν.

— Ἴσως. Θὰ τὸ ἰδῶμεν.

* *

Ὁ σιδηροδρομικὸς συρμὸς εἰσῆρχετο εἰς τὸν σταθμὸν. Ἐν τῇ αἰθούσῃ αὐτοῦ πληθὸς ἀνθρώπων, πυκνὸν, ποικίλον, ἀνυπόμονον, περιέμενε ν' ἀνοιχθῶσιν αἱ θύραι τῶν σιδηροδρομικῶν ἀμαξῶν, ὅπως ἰδῶσι τὸ πρόσωπον ἐπιστρέφοντος συγγενοῦς ἢ φίλου. Ἐν τῇ πρώτῃ γραμμῇ, κυρία ἠλικιωμένη, ἔχουσα τὸ ἦθος ἀριστοκρατικόν, προσήλου μετ' ἀνησυχίου προσοχῆς τὰ ὀμματοῦλιά της ἐπὶ τῶν ταξειδιωτῶν καὶ ἐφαίνετο ἀπογοητευμένη μετὰ πᾶσαν ἄκαρπον ἐξέτασιν. Ὁ Βελφόντης ἐβάδισε κατ' εὐθείαν πρὸς αὐτήν, ἀπεκαλύφθη μετὰ σεβασμοῦ καὶ, λαβὼν τὴν χεῖρά της, ἠσπάσθη αὐτήν, ἀναφωνήσας :

— Καλημέρα, καλὴ μου θεία!

Ἐὰν ἐπιπτε κεραυνὸς πρὸ τῶν ποδῶν τοῦ Σαῖν-Πελάν, δὲν θὰ ἔφερε μετίζον ἐπ' αὐτοῦ ἀποτέλεσμα τῆς πράξεως τοῦ φίλου του. Ἔστη εἰς τὴν θέσιν του, ἀνίκανος νὰ κινήθῃ, μὲ τὸ στόμα κεκνηνὸς καὶ τὰς χεῖρας κρεμασμένας, ὠθούμενος ὑπὸ τοῦ ἀνθρωπίνου ρεύματος, τὸ ὁποῖον ἐξεχύνετο τῶν ἀμαξῶν.

— Τὸ ζῶον! ἔλεγε καθ' ἑαυτόν· δὲν πιστεύεται τοιοῦτο θράσος.

Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ Βελφόντης ἦτο προφανῶς τεθορυβημένος, διότι ἡ γραῖα κυρία, ἀντὶ νὰ δείξῃ ἐκπληξίν, ἥτις θὰ τῇ διηνοκλόνη τὴν ἔντιμον ὑποχώρησιν, ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ κατησπάζετο αὐτὸν ἐπανειλημμένως.

— Ἄ! καλὸ μου παιδί, εἶπε μετὰ μικρόν, πόσον εἶμαι εὐτυχής, διότι σ' ἐπαναβλέπω! Ἦμην βεβαία, ὅτι θὰ με ἀνεγνώριζες! Εἰς ἐμὲ θὰ ἦτο ἀδύνατον! Πόσον ἐμεγάλωσες! πόσον εἶσαι ὠραῖος, Γεώργιέ μου! Ἄς πηγαίνωμεν γρήγορα... θὰ μοι διηγηθῆς τὰ ταξειδιὰ σου, τὰς ἐργασίας σου, τὰς θλίψεις σου... Πόσον ὁμοιάζεις τὸν δυστυχῆ ἀδελφόν μου!...

Ὁ Βελφόντης, παρὰ τὴν συνήθη αὐτῷ ἀταραξίαν, ἤρχισε νὰ ταράσσεται. Ἄγνοῶν τίνι τρόπῳ νὰ ἐξέλθῃ τῆς περιπλοκῆς, ὅπως δὲ κερδίσῃ καιρὸν, ἔλαβεν ἀπὸ τοῦ βραχίονος τὸν φίλον του, ὅστις ἀδεξίως περιέστρεψε, διὰ τῶν δακτύλων, τὸν πῖλον του καὶ :

— Θεία μου, εἶπε, διερχόμενος τῆς Ἀθρῆς, ἔλαβα μαζί μου τὸν φίλον μου κύριον δὲ Σαῖν-Πελάν· ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σὰς παρουσιάσω αὐτόν.

— Καλῶς ἤλθετε, κύριε, σὰς παραρακαλῶ δὲ νὰ συνοδεύσητε τὸν Γεώργιον μου. Θὰ θελήσετε νὰ συγγευματίσωμεν; Ἡ ἀγαθὴ κυρία ἐφαίνετο εὐτυχεστά-

τη, ἐνῶ οἱ δύο ἀνθυπολοχαγοί, αἰσχυρόμενοι καὶ τεθορυβημένοι, ἤθελον προτιμήσει νὰ καταπῆ αὐτοὺς ἡ γῆ. Ὁ μύσταξ τοῦ Σαῖν - Πελάν ἐκινεῖτο πυρετωδῶς, ἐνῶ ὁ Βελφόντης ἀνεκίνει εἰς τὴν κεφαλὴν του τρόπον εὐσχήμου ὑποχωρήσεως, τὸν ὁποῖον ὅμως δὲν ἠδύνατο ν' ἀνεύρη.

Ἐπέβησαν ἀμάξης, ἡ μὲν ψευδοθεία πάντοτε φαίδρα καὶ φιλόστοργος, οἱ δ' ἀξιοματικοὶ ἀπεσβολωμένοι καὶ σκεπτικοί. Τοιοῦτοτρόπως ἀφίκοντο εἰς ὠραιότατον μέγαρον τῆς λεωφόρου Φρεϊδλανδ, τοῦ ὁποῖου ὁ κόσμος δὲν ἦτο φορτικός, ἀλλὰ διέκρινεν αὐτὸν μεμετρημένη κομψότης καὶ καλαισθησία.

— Βεβαίως ἔμπλεξα, εἶπεν ὁ Βελφόντης εἰς τὸ οὖς τοῦ φίλου του.

Ἡ γηραιὰ κυρία εἶχε λάβει αὐτὸν ἀπὸ τοῦ βραχιόνος καὶ τὸν ὠδήγει πλησίον παραθύρου, ὅπως θαυμάσῃ αὐτὸν ἀνετώτερον. Ἐνῶ δ' ἤθελε νὰ τον ἀσπασθῆ καὶ πάλιν, ὁ Βελφόντης ἐνόησεν, ὅτι ὁ ἀστεϊσμός δὲ ἠδύνατο νὰ παραταθῆ.

— Κυρία, εἶπε μὲ φωνὴν τρέμουσαν ἐκ τῆς συγκινήσεως, ἐπιτρέψατε εἰς δύο ἐντίμους ἀνδρας, οἵτινες ὅμως προσηνέχθησαν ὡς ἀγυιόπαιδες, νὰ καταθέσωσι πρὸ τῶν ποδῶν σας τὸ σέβας των καὶ νὰ παρακαλέσωσιν ὑμᾶς νὰ τους συγχωρήσετε. Δὲν ἔχω τὴν τιμὴν νὰ εἶμαι ἀνεψιός σας, ὁμολογῶ δ' ὅτι νῦν αἰσθάνομαι πραγματικὴν θλίψιν. Ἀπροσέκτως ἐστοιχηματίζαμεν, νῦν δὲ λυπούμεθα διὰ τὰς συνεπειὰς τῆς ἀπερισκέπτου πράξεως ἡμῶν, διότι παρέβημεν τὸ πρὸς ὑμᾶς ὀφειλόμενον σέβας. Συγχωρήσατε ἡμᾶς. Ὁ ὑποκόμης δὲ Βελφόντης καὶ ὁ κύριος δὲ Σαῖν - Πελάν εἶνε εἰς τὴν διάκρισιν ὑμῶν.

Ἡ δυστυχὴς γυνὴ ὠχρίασεν ἐλαφρῶς καὶ ἔφερε τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας της. Μετὰ δὲ βραχεῖαν σιγὴν, ἥτις ἐφάνη λίαν ὀχληρὰ πρὸς τοὺς δύο ἀπερισκέπτους.

— Κύριοι, εἶπε, συγχωρῶ τὰ πάντα πρὸς τοὺς νέους... Ἄλλως δ' ἐγὼ ἐπίσης εἶμαι πως ἔνοχος, διότι παρεσύρην. Πλὴν, τί νὰ σᾶς εἶπω;... Περιέμενον τὸν Γεώργιον μου σήμερον, τὸν ὁποῖον δὲν εἶδον ἀφ' ἧς ἦτο παιδίον τεσσάρων ἐτῶν!... Ἄλλ' ἄς ἀφήσωμεν αὐτά... Ἐχετε δικαίωμα κεκτημένον ἐπὶ τῆς φιλοξενίας μου, κύριοι, οὐδ' εἶμαι καθ' ὑμῶν ὠργισμένη. Ἡ ὑμετέρα εἰλικρίνεια εὐρὴ χάριν ἐνώπιον τῆς λευκῆς κόμης μου.

Τῆ ἀληθείᾳ, οἱ δύο ἀξιοματικοὶ δὲν ἤλπιζον νὰ διαφύγῃσι τόσο ἐύθηνά. Ἀπῆλθον, κατησχυμένοι ὡς ἀλώπεκες συλληθηθεῖσαι εἰς τὴν παγίδα καὶ τεταπεινωμένοι ὑπὸ τοῦ δοθέντος μαθήματος. Ὁ Σαῖν - Πελάν ἰδίως ἦτο ἐξωργισμένος, μάλιστα δ' ἐγένετο ἔξω φρενῶν, ὅτ' ἐδέησε νὰ πληρώσῃ τὰ πεντακόσια φράγκα τοῦ στοιχήματος. Πλὴν, διὰ μέρους αὐτῶν,

οἱ δύο φίλοι ἠγόρασαν ὠραίαν δέσμη ῥόδων, τὴν ὁποῖαν ἀπέστειλαν, μετὰ τῶν ἐπισκεπτηρίων των, εἰς τὸ μέγαρον τῆς λεωφόρου Φρεϊδλανδ.

*

**

Οὐχ ἦττον, μετὰ τὴν εἰς τὰς τάξεις τοῦ στρατοῦ ἐπάνοδόν του, ὁ Βελφόντης ἤσθάνετο τύψεις συνειδήσεως. Παρὰ τὴν δαθείσαν αὐτῷ ὑπὸ τῆς πρεσβύτιδος ἀφῆσιν, ὠργίζετο καθ' ἑαυτοῦ, διότι παρέβη, κατὰ τοιοῦτον τρόπον, τὰ παραγγέλματα τῆς καλῆς ἀγωγῆς. Μίαν ἡμέραν λοιπόν, βασιανίζομενος ὑπὸ τῆς ἰδέας ταύτης, ἀπεφάσισε νὰ ἐπανίδῃ τὴν θείαν του καὶ νὰ αἰτήσῃ παρ' αὐτῆς συγχώρησιν, ἥτις νὰ καταπραῦνῃ ἐντελῶς τὰς ἀνησυχίας του. Τοῦτο δὲ πράττων, ὠρμάτο ἐπίσης ἐκ τῆς ἰδιοτροπίας νὰ γνωρίσῃ τὸν τόσο ἀγαπώμενον Γεώργιον, νὰ σχετισθῆ μετ' αὐτοῦ καὶ νὰ γενῆ φίλος του.

Ἐνεφανίσθη εἰς τὸ μέγαρον τῆς λεωφόρου Φρεϊδλανδ, ἀλλὰ, φεῦ! ἀπήτησεν ἐκεῖ πένθος καὶ δάκρυα. Ὁ Γεώργιος δὲν εἶχεν ἔλθει, ἀλλὰ τηλεγράφημα εἶχεν ἀναγγεῖλει τὸν ἐκ κιτρίνου πυρετοῦ θάνατον αὐτοῦ εἰς τὰς Ἀντίλλας. Καὶ ἔκλαιεν ἡ γηραιὰ θεία, διηγουμένη ὅτι ἀπώλεσε τὴν μόνην ἐλπίδα τῶν τελευταίων της ἡμερῶν, τὸ μόνον ἀντικείμενον τῆς ἀγάπης της, ὅτι οὐδὲν συνέδεεν αὐτὴν πλέον μετὰ τοῦ κόσμου, ὥστε αὐτὸς ὁ Βελφόντης, τοῦ ὁποῖου ἡ καρδίκα δὲν ἦτο ἐκ λίθου, δὲν ἀντέσχεν, ἀλλ' ἀνελύθη εἰς δάκρυα, συγκεκνημένος δ' ἐρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς θείας, ἀναφωνῶν:

— Ἄ! κυρία, κυρία, εἶμαι ἀπαρηγόρητος, διότι προὔξηνσα ὑμῖν τὴν θλίψιν.

*

**

Ἡ ἀγαθὴ γραῖα ἀπέθανε πρὸ δύο μηνῶν, ἀφῆσασα εἰς τὸν Βελφόντην τὸ στρογγύλον ποσὸν ἑξακοσίων χιλιάδων φράγκων, ὑπὸ τὸ μόνον ὄρον νὰ ὀνομάσῃ Γεώργιον τὸν πρῶτον υἱόν του.

Ὁ Σαῖν - Πελάν, μαθὼν τὴν εἰδησιν ταύτην, ἥτις οὐδαμῶς διέφερον αὐτῷ ἰδιαιτέρως, κατ' ἐξαιρετικὴν σύμπτωσιν δὲν ἐγγύνιασε, ἀλλ' ἔθλιψε τὴν χεῖρα τοῦ φίλου του καὶ τῷ εἶπε:

— Βεβαίως, δὲν θὰ εἶπης, φίλε μου, ὅτι δὲν ἔχω γινῶσιν τῶν ἐπωφελῶν τοποθετήσεων τῶν κεφαλαίων. Ἴδου ἐξαιρετος τόκος κεφαλαίου πεντακοσίων φράγκων. Τί φρονεῖς, εὐτυχῆ κατεργάρη;

Πᾶς γινῶσκων τὸν Βελφόντην πιστεύει ἀδισταχῶς, ὅτι μέχρι τῆς γεννήσεως τοῦ Γεωργίου, θὰ παρέλθῃσι πολλαὶ - πολλαὶ ἡμέραι διὰ τοὺς δύο ἀχωρίστους φίλους, ἔνιοι δὲ μάλιστα φρονοῦσιν, ὅτι τὰ ναπολεόνια τῆς θείας δύνανται καὶ νὰ ἐκλείψωσι πρὸ τῆς γεννήσεως αὐτοῦ.

I. A. Δ.

Εἰς τὸ Γραφεῖον

Τῶν ἐκλεκτῶν μυθιστορημάτων

Ποιοῦνται τὰ ἐξῆς βιβλία:

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῶ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμούντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλεύθερα ταχυδρομακῶν τελῶν].

- «Ἑλληνικαὶ Σκηναὶ» ὑπὸ Ἀγγέλου Βροφφερίου, μετ' ἀφρ. ὑπὸ Π. Πανᾶ [τόμ. 2] Δρ. 5 [550]
 «Αἰγυπτία Βασιλόπαις» μυθιστορία ἱστορική, ὑπὸ Γεωργίου Ἐβερ, μετ' ἀφρ. ὑπὸ Ε. Γαλάκη, I. Κ. Δελιγιάννη καὶ Στ. Στρέιτ (τόμοι τρεῖς)..... Δρ. 5,50 [6]
 «Ἡ μουσθηριώδης Συμμορία», μυθιστορία Mary Lafon..... Δρ. 2[2,20]
 «Ἡ Ναζία Μαριάνθη» μυθιστορία πρωτότυπον..... Δρ. 4,30 (4,50)
 «Περσοῖα τῆς Γῆς εἰς 80 ἡμέρας» μυθιστορία Ἰουλίου Βερν..... Δρ. 4,70 (2)
 «Ὁ Ἄρχων τοῦ Κόσμου», μυθιστορία εἰς 6 τόμους..... Δρ. 8 (9)
 «Αἱ τελευταῖαι ἡμέραι τῆς Πομπηίας» μετ' ἀφρ. Γ. Κ. Ζαλακώστα..... Δρ. 4 (4,50)
 «Ἐξομολόγησις ἐνός Ἀββᾶ» μυθ. Δρ. 150 (160)
 «Τυχάιον Συμβάν», διήγημα πρωτότυπον, ὑπὸ Λεωνίδα Π. Κανελλοπούλου..... Δρ. 1 (4,10)
 «Τὰ Ὑπερῶ τῶν Παρισίων», μυθιστορία Pierre Zaccone..... Δρ. 4 (4,20)
 «Τὸ τέκνον τοῦ Ἐραστοῦ» καὶ «Ἡ ἄνομος μήτηρ» (τόμοι 2, σελ. 750), μυθιστορία A. Matthey (Arthur Arnold) Δρ. 3,50 (4)
 «Τὸ φρούριον τοῦ Καρρού» καὶ τὸ «ἄνθος τῆς Ἀλόης» (τόμοι 2, σελ. 700) μυθιστορία I. Φ. Σμῖθ. Δρ. 3,25 (3,75)
 «Ὁ Ἐδικηθεὶς Ρογῆρς», μυθιστορία Ἰουλίου Μαρῦ, 2 τόμοι ἐκ 686 σελίδων, δραχ. 3 (3,40)
 «Ἀττικαὶ Νύκτες». Δράματα — Ποιήσεις Σ. Ν. Βασιλειάδου..... 2 (2,20)
 «Ἑλληνικὴ» ἔθμα Κωνσταντινουπόλεως, πρωτότυπος κοινωνικὴ μυθιστορία ὑπὸ Ἐπαμεινώνδα Κυριακίδου..... Δρ. 5 (5,30)
 «Τὸ Μυστήριον τοῦ Σκελετοῦ», μυθιστορία Γεωργίου Πραδέλ..... Δρ. 5 (5,30)
 «Ὁ Ἄγνωστος τῆς Βελλεβίλλης», μυθιστορία Π. Ζακὸν..... Δρ. 2,50 (2,70)
 «Ὁ Ἰππότης Μάιος», μυθιστορία Ponson de Terrail..... Δραχ. 2,50 (2,70).
 «Ἡ διδασκάλισσα», μυθιστορία Εὐγενίου Σῦη..... Δραχ. 3 (3,20)
 «Τὰ χάλια μας», κωμῆδι Π. Λαζαρίδου ἠθοιοῦ..... λ. 70 (80)
 «Ὁ παπᾶ - Κωνσταντῖνος», μυθιστορία Ἀλεβῦ..... Δρ. 4,50 (4,70)
 «Ἡ Ἀδελφοῦλα», μυθιστορία Ε. Μαλῶ (τόμοι 2)..... Δρ. 2,50 (2,80)
 «Αἱ Νύκτες τοῦ Βουλεβάρτου», μυθιστορία Pierre Zaccone (τόμοι δύο)..... Δρ. 3 (3,30)
 «Αἱ Κατακόμβαι τῆς Ἰούλλης», μυθιστορία H. Emille Chevalier..... Δρ. 4,50 (4,70)
 «Παράπτωσις καὶ Μεταμέλεια», ἦτο: «Ἀπομνημονεύματα Ἀλίκης δὲ - Μερβίλλ», μυθιστορία Maximilien Perrin (ὀλοκληρον τὸ ἔργον) δραχ. 3,50 (3,70)
 «Τὸ Κατηραμένον Καπηλεῖον», μυθιστορία Λουδοβίκου Νοᾶρ..... Δρ. 4,50 (4,70)
 «Μαθ' ὀλδη» μυθιστορία (μετὰ εἰκόνων) Εὐγενίου Σῦη..... Δρ. 7 (8)
 «Ζιλ Βλά» μυθιστορία..... Δρ. 5 (6)
 «Ἀνθρωπος τοῦ Κόσμου» ἡ «Ἀθηναϊκὴ μυθιστορία, ὑπὸ Γρ. Δ. Ξενοπούλου. Δρ. 2 (2,20)
 «Τὸ Τριακοσιδραχμον Ἐπαθλον, Γρηγορίου Δ. Ξενοπούλου..... λεπ. 50 [60]

ΤΗΝ ΠΡΟΣΕΧΗ

ΚΥΡΙΑΚΗΝ:

Ο ΜΗΤΡΟΚΤΟΝΟΣ

μυθιστορία μετὰ εἰκόνων δραματικώτατον καὶ μεγίστην ἐνδιαφέροντος, ἐμποιήσαν αἰσθῆσιν δεξιῶς ἐδημοσιεύθη τὸ πρῶτον ἐν Παρισίοις.